

EMEK YAYINLARI

DEMBİR DERGİSİ

**Yazan ve Hazırlayan
Özkan Günal _ Emine Aytül Erol**

**Düzenleyen
Emine Aytül Erol**

**Tasarım
Özkan Günal**

**SAYI-28
Nisan 2017**

Ölüm

**EMEK YAYINEVİ
İhsaniye Mah. 2. Er Sok. Agora Kapalı Pazar Alanı Sit.
No: 8 F Blk Z-152 Nilüfer/Bursa
Tel: 0(224) 241 03 22**

**info@emekyayinevi.com
www.emekyayinevi.com**

©2017 Emek Yayınevi

**Eserin tüm yayın hakları Emek Yayınevi'ne aittir.
Yazılı izin olmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.**

Ücretsizdir, parayla satılmaz.

İçindekiler

Giriş

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Damperli, Halil İbrahim Bakî Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin yirmi sekizinci sayısının konusu, **Ölüm**...

Cenab-ı Allah, Âl-i İmran suresi 158. Ayette

Andolsun, ölseniz de öldürüleniz de, Allah'ın huzurunda toplanacaksınız.

AYIN KONUSU

Ölüm...

Enbiya suresi 35 ayeti kerimede,

Her nefis ölümü tadacaktır. Sizi bir imtihan olarak kötülük ve iyilikle deneyeceğiz. Hepiniz de sonunda Bize döndürüleceksiniz.

denilmektedir. Nefsin ölümü tatması, nefis dediğimiz bilincin yok olması değil dünyadan alınmasıdır. Bu sebeple ölecektir yani yok olacaktır denilmeyi, tadacaktır deniliyor. Ölümün, zahir ve batın yok oluş değil, dönüşüm olduğu vurgulanıyor. Zahiri yönüyle dönüşüm, dünyadan dünya için var edilen bedeninin yine dünyada kalıp mevcut konumunu değiştirerek başka formatta varlığını devam ettirisi, batını yani bilinç yönüyle dönüşüm ise bilincin dünyadayken kapalı olan boyuta açılmasıdır. Varlık bilinçlik muradıyla, zahir olsun, batın olsun Hak'ın varlığı ve Hak daimi olduğundan Hak'ta yokluk olamayacağından yok olmaz. Eğer varlığımız bize ait olsaydı, bizler fani olucular olduğumuzdan varlık da yok olurdu ki yokluk asla mümkün değildir. Var her zaman vardır. Bu hakikat ışığında baktığımızda ölüm gerçeğe geçiştir. Mevlana Hz bu gerçeklik için,

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları Yirminci Sofra

Bismillahirrahmanirrahim.

Yüce Allah Kur'an'ı Kerimin Maide suresi 67 ayetinde,

Ey Peygamber, Rabbinden sana indirileni tebliğ et. Eğer yapmazsan O'nun eçliğini yerine getirmiş olursun.

buyrulmaktadır. Beyzavi (K.S.S.) şöyle diyor: "Ayetin zâhiri, bütün indirilen şeyin tebliğini gerektirir. Belki de murad, kulların menfaatlerine uygun olanı tebliğdir. Çünkü Allah'ın ifşasını haram kıldığı sırları da vardır." Süfyan İbnü Uyeyne, Ebu Hüreyre (R.A.) den Peygamber Aleyhisselam Efendimiz'in şöyle dediğini rivayet etmiştir, "Öyle ilim vardır ki kapalı inci gibidir. Onu Allah'ın bilen âlimlerden başkası bilmez. Onu söyledikleri zaman kibirlilerden başkası inkâr etmez." **Ayarıfta** de bu mevcuttur. Hadis şunu ifade etmektedir. Yani ilmin başkasına göre kapalı oluşu,

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

Ölüm...

Öldüren de dirilten de O'dur. (53-44) Hiç şüphesiz, göklerin ve yerin mülkü Allah'ındır. O, diriltir de, öldürür de. Size O'ndan başka ne bir dost vardır, ne de bir yardımcı. (9-116) Ondan başka hiçbir ilâh yoktur. O hem yaşatır, hem öldürür. O sizin de Rabbiniz, sizden önceki babalarınızın da Rabbidir. (4-8) Aranızda ölümü takdir eden biziz ve bizim önümüze geçilmez. (6-60)

AYIN RÖPORTAJI

Dembir: Dergimizin bu ay konusu avamın çok korktuğu ama Hak erenlerinin Yar ile Halvet nazarıyla baktıkları ölüm için, Hz Resulullah, "Ölmezden evvel ölünüz" Hz Mevlana, "Ölün ölün ölmekten korkmayın, ölmek yok olmak değil hakikatte var olmaktır" Yunus Emre Hz, "Ölen hayvan imiş, aşklar ölmez" buyuruyorlar. Ölüm nedir, ölüme nasıl bakmalıyız efendim? Hz Resulullah ve onun aşkıları, herkesin çok korktuğu ölüme neden erişilmesi gereken bir değer gibi bakmışlardır?

Sizden Gelenler

Ölüm deyinca yaşamsal fonksiyonların sona ermesi, o alanda bir vücudun bulunmaması, fenası olanların ifnası geliverdi gönlümüze. İnsanla ölümü birleştirince de yalnızca insana mahsus iki tür ölüm görüldü. Birinci ölüm, Efendi Babamın deyişleriyle zor tokmağı ile olan. Bu dünyaya ait olan beden varlığının yine bu dünyada kalması, diğeri Allah'ın kendine seçtiklerinin tattığı. Cenab-ı Resulullah efendimizin ölmezden evvel ölünüz dediği ölüm. Bu ölüme ehllullah,

Ölüm dedikleri bir halveti yar.

Niyazi-i Mısri Hz ölümün sevgiliye kavuşmak olduğunu,

Ölün ölün ölmekten korkmayın, ölüm yok olmak değil, hakikatte var olmaktır.

Mevlana Hz ölümün baki olanda dirilik olduğunu,

MEYDANIN ÇOCUKLARI

Hüseyin Can 9 Aylık

İsmail Güldalı 1 yaşında

MAKALE

Seyyid Pir Muhammed Nurül Arabi Hazretleri

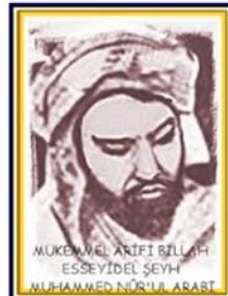
RİSALEYİ NOKTA-TÜL-BEYAN *Bismillahirrahmanirrahim*

Yirminci Bölüm.

Men aref-e nefis-çhu fekad aref-e rabbe-hu Ey Talip-i aşık, sözü uzatmayalım. Asıl maksadımız kişi nefisini bilip, Rabbinin bile. Her kimin nefisini bilmeye erdi, o Rab'ını bildi.

Şimdi, mümkün değildir ki cehaletle nefis biline, ilim gerektir. Ve ilim bilmek her kişiye farzdır. Kadınlara dahi farz oldu. Nitekim Resul-ü Ekrem buyurur;

"Her Müslüman olan erkek ve kadına ilim farzdır"

BİTİM

Değerli okuyucu,

Emek Yayınevi, Dembir dergisinin 2017 yılı dördüncü, toplam yirmi sekizinci sayısını okuduğunuz için emeği geçenler olarak hepimize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduğunuz **Ölüm**'e olan baktığımız katkısı olmuştur.

Ölüm, sahiplenmelerin terki olup mülkü sahibine teslim etmektir. Gören gözümüzün görmez, işiten kulağımızın işitmez, söyleyen dilimizin söylemez, tutan elimizin tutmaz, yürüyen ayağımızın yürümez olması olduğundan bu sıfatların mevcut halinin terkidir. Bir yere bakarken başımızı başka bir yere çevirdiğimizde bir önceki görülen artık görülmez hale geldiğinden dolayı, oraya ölmüş oluruz. Bu sebeple aslında ölüm yok oluş değil, eskinin terkidir. Varlık dünya boyutunda yaratıcısıyla birlikte bulunurken yaratıcısından uzak kaldığı süreçte tevhidi ölü, dünyaya diri halde bulunuyorken, dünyada tevhide dirilmek için dünyaya ölmek gerekir ki Cenab-ı Resulullah efendimiz, "Ölmezden evvel ölünüz" demektedir. Hu...

**Nam-ı Damperli,
Halil İbrahim Baki Hazretleri**

Âşıklık yolundaki tüm canlara selam olsun...

*Halil nazar eyle her an
Aşikâr eyledi sultan
Sırrullahı üryan bulan
Bizden size selam olsun*

***Gönlümüz, Gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kamil'i
Namı Damperli Halil İbrahim Baki Hz İle birliktedir.***

Giriş

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Damperli, Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin yirmi sekizinci sayısının konusu, **Ölüm...**

Cenab-ı Allah, Âl-i İmran suresi 158. Ayette

Andolsun, ölseniz de öldürülseniz de, Allah'ın huzurunda toplanacaksınız.

buyurmaktadır. Bu ayeti işitebilmek için öncelikle “Ölüm nedir?” sorusunun cevabını vermemiz gerekir. Ölüm, sahiplendiklerimizi terk etmektir. Bizler, dünyada yaşayanlar olarak genel tanımıyla dünyayı sahiplenip, sahiplendikleriyle benlik giyebilme özelliğindediriz. Bu özelliğimiz, yaşam boyu gerçekleştiğinden dolayı ölüm, dünya hayatı için sahiplendiklerimizi terk etmektir. Bizler ölünce yok olmaz, ismi ahiret olan başka bir boyuta geçeriz ve geçerken de neyi sahiplendiyseniz hiç birisini yanımızda götüremez, ardımızda bırakırız. Dünyaya olan diriliğimizin bitmesi, dünyayı gören gözümüzün görmez hale gelişi, dünyayı işiten kulağımızın işitmez hale gelişi, dünyayı zikreden dilimizin zikredemez hale gelişi, dünyayı seven kalbimizin sevmez hale gelişi, dünyayı bilen aklımızın bilemez hale gelişidir ölüm. Dikkat etmeliyiz ki, gözümüzün görmez oluşu değil, dünyayı göremez oluşu söz konusudur. Ayeti kerimede, **“Ölseniz de öldürülseniz de”** denilmektedir. Bu ifadede iki ölüm geçmekte olup, öldürülmek bir gün ecel gelince gerçekleşecek olan zorunlu ölüm olup ölmek, Cenabı Resulullah efendimizin,

Ölmezden evvel ölünüz

diyerek davet ettiği gönül rızasıyla ölmektir. Her iki ölüm sonucu da gidilecek olan, Allah'ın huzurudur lakin aralarında fark vardır. Ecel gelince gerçekleşen zorunlu ölümle huzura, Allah'ın mülkünü sahiplenmiş olarak Allah'tan başka ilah olmadığına şahit olmadan kendi hakikatimize cahilcesine gitmiş olurken, gönül rızasıyla gerçekleşen ölmezden evvel ölmek ise, dünyada yaşarken mülkü Allah'a teslim edip Allah'tan başka ilah olmadığına şahit olmak olan, Allah'ın kulu olarak gitmek gerçekleşir. Bu hakikat ışığında bakıldığında ölüm, huzuru Hak'a gitmek olup zorunlu ölüm, sahiplendiklerimizi zorunlu olarak terk etmek olup, ölmezden evvel ölmek ise gönüllü olarak dünyada yaşarken sahiplenmeyi terk etmektir. Sahiplenmeyi terk etmeyi başaran Allah'a ulaşma talebindeki talip, dünya yaşamı içerisinde huzuru Hak'ta olmayı başaran ve dünyada yaşamaya devam ettiği için koruyandır. Tevbe suresi 116 ayeti kerimede Cenab-ı Allah,

Hiç şüphesiz, göklerin ve yerin mülkü Allah'ındır. O, diriltir de, öldürür de. Size O'ndan başka ne bir dost vardır, ne de bir yardımcı.

diyerek bize bu gerçeği beyan etmektedir. Ölmezden evvel ölmek, Allah'ın kulu olmak için farzdır ki mülkü sahiplenmeyi terk etmek ve devamında sahiplenmeyi terk etmektir. Diriltilmiş olarak yaşayan bizler, ölmezden evvel ölüp Allah'a dost olarak yaşamalıyız ki zorunlu ölüm yani terki dünya gerçekleştiğinde dünya ardımızda kalırken dostluğumuz yanımızda huzura varalım. Huzura kalbi boş gidilmez! Kalpte dünya varsa, dünya ardımızda kalacağından boş gitmiş oluruz ve ölürken yapılan tövbe makbul değildir. Nisa suresi 18 ayeti kerimede bu gerçeklik şöyle vurgulanmaktadır.

Yoksa günah işleyip de kendisine ölüm gelince, “İşte ben şimdi tevbe ettim.” diyen kimselerin tövbesi kabul edilmez. Kâfir olarak ölenlerin de tövbeleri kabul edilmez. İşte bunlara ahirette can yakıcı bir azap hazırlamışlardır.

Aşk u niyazlarımla

**Aşk narına yanmayan ummanlara dalmayan
Cemaline varmayan gerçek nedir bilir mi?**

**Her gün işleri isyan düşünmezler hiçbir an
Görünse bile sultan gerçek nedir bilir mi?**

**Dünyadaki şu sevda Kible olmuştur eşya
Derdine bu mu deva? Gerçek nedir bilir mi?**

**Demez ki nereden geldim, orada ne söz verdim,
Burada neye erdim? Gerçek nedir bilir mi?**

**İkrarından döndüler Hak'tan gayrı gördüler
Bunlar hepsi öldüler gerçek nedir bilir mi?**

**Toprak olup bedeni bırakır hep seveni
Sonra başa geleni gerçek nedir bilir mi?**

**Bilişmeyen burada Masivanın yolunda
Ah edermiş sonunda gerçek nedir bilir mi?**

**Kalan gurbet elinde teşviş olur dilinde
Zahir İbrahim'inde gerçek nedir bilir mi?**

**Hak'la Hakk'a giden yol var Yola gir gitmek istersen
Önünde koca derya var Üryan ol geçmek istersen.**

**Dışın temizliği için Suyla abdest al istersen
Kalbin pak olması için Aşk narına gir istersen.**

**Lailahe ilallahın Şahadetini istersen
Nefsi la'ya salmalısın Ölümü tatsın istersen.**

**Mutlak iman halktan Hakka Uruç etmektir istersen
Miraç namazı yokluğa Secde kılmaktır istersen.**

**Menzile varmak zorludur Erkâna bürün istersen
Varılan Hak huzurudur Yokluğunu sun istersen.**

**Talip yolda kalmalısın Aşka ulaşmak istersen
Hakta fena bulmalısın Yar ile vuslat istersen.**

**Kesrette vahdet zevkiyle Halktan Hakkı gör istersen
Daim bu zevkin halinde Acziyetle kal istersen.**

**Fakir Hak Halil gönlünde Celalinden geç istersen
Cemalullahın seyrinde Hayretlere gir istersen.**

AYIN KONUSU

Ölüm...

Enbiya suresi 35 ayeti kerimede,

Her nefis ölümü tadacaktır. Sizi bir imtihan olarak kötülük ve iyilikle deneyeceğiz. Hepiniz de sonunda Bize döndürüleceksiniz.

denilmektedir. Nefsin ölümü tatması, nefis dediğimiz bilincin yok olması değil dünyadan alınmasıdır. Bu sebeple ölecektir yani yok olacaktır denilmiyor, tadacaktır deniliyor. Ölümün, zahir ve batın yok oluş değil, dönüşüm olduğu vurgulanıyor. Zâhirî yönüyle dönüşüm, dünyadan dünya için var edilen bedeninin yine dünyada kalıp mevcut konumunu değiştirerek başka formatta varlığını devam ettirishi, bâtinî yani bilinç yönüyle dönüşüm ise bilincin dünyadayken kapalı olan boyuta açılmasıdır. Varlık bilinmeklik muradıyla, zâhir olsun, bâtin olsun Hakk'ın varlığı ve Hak daimi olduğundan Hak'ta yokluk olamayacağından yok olmaz. Eğer varlığımız bize ait olsaydı, bizler fani olucular olduğumuzdan varlık da yok olurdu ki yokluk asla mümkün değildir. Var her zaman vardır. Bu hakikat ışığında baktığımızda ölüm gerçeğe geçiştir. Mevlana Hz bu gerçeklik için,

Ölün, ölün, ölmekten korkmayın, ölmek yok olmak değil gerçekte var olmaktır

demektedir. O zaman ölüm varlığımızı devam ettirdiğimiz ortamın terki olup yeni ortama geçmektir. Gönüller sultanı Melami Mürşid-i Kâmilî Nam-ı Dampirli Halil İbrahim Bâki Hz, bu hususta, **“Birinci doğumdan ölmeden ikinci doğum gerçekleşmez”** buyurmaktadır. Halk arasında şöyle bir söz vardır, sürekli birlikte olup, aynı yerlere giden arkadaşlar arasından birisi artık onlarla birlikte dolaşip aynı mekânlara gitmemeye başladığında, o kişi için,

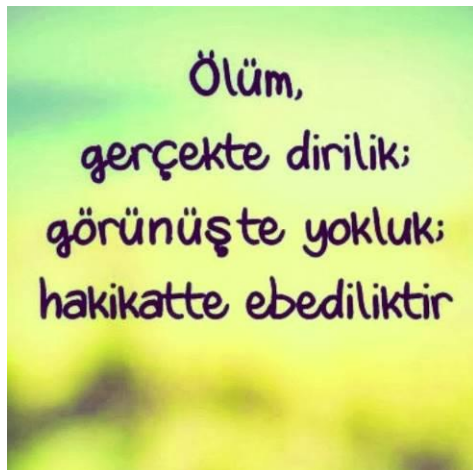
O öldü, artık bizimle birlikte olmayacak

denir. Şimdi, o kişi yok mu oldu, yoksa varlığı devam ediyor da onlarla olan arkadaşlığını bitirip onlarla birlikte gittiği mekânlara mı gitmez oldu? Evet, onlarla olan arkadaşlığını kesti yani o hayata öldü! Yüzümüzün dünyaya dönük oluşuyla aynı anda arkamız manaya dönük olduğundan, yüzümüz dünyaya dönükken dünyaya diri manaya ölü, yüzümüzü dünyadan alıp manaya çevirdiğimizde ise manaya diri dünyaya ölü oluruz. Niyazî-î Mısri Hz bu hakikat için,

*Ölüm dedikleridir halveti yâr, kamû ağyâr gider Elhamdülillâh
Şehâdet mansıbıdır âli mansıb, bize veriliser Elhamdü-li'llâh*

demektedir. Burada karşımıza ölüm yar ile halvet olarak çıkmaktadır. İşte halvet, ayeti kerimede, **“Hepiniz de sonunda Bize döndürüleceksiniz”** beyanındaki Hakk'a dönüştür ve Hak yârimiz olunca gerçekleşir.

Dünya yârimiz olduğu sürece ölüm yârini terk etmek, Hak yârimiz olduğunda ise ölüm, yâre halvettir. Hakk'ın zâhirliğinde anlayış olan bizler, emanet olan nefsi sahiplenerek, dünyada emmare boyutuna düşürdüğümüzde nefsimizi ilah olarak benimseyip nefsimiz için yaşamaya başladığımızdan kendi aslımıza yani yaratılış yani nefsanîyet emanetinin bize verilmiş gayesine ölü olarak bulunuruz. Şirk olan nefs-i emmareye diri, ruh olan tevhide ölü! İnsan namzedi olarak yapmamız gereken, nefse ölüp ruha dirilmektir. Zorunlu ölüm, dünyada yaşarken emanetin alınması, gönüllü ölüm ise dünyada yaşarken emaneti verilmiş amacına ulaştırmaktır. Kendimize baktığımızda, bilişimizin, görüşümüzün, işitişimizin, zikrimizin, sevgimizin ve keşfimizin açık olduğu yere göre nereye diri nereye ölü olduğumuzu görebiliriz.

Görüş, sureti görürken sireti görmüyorsa, görüşün verilmiş amacı sireti görmek olduğundan, ölüdür. İşte bizler, babadan olma anadan doğma birinci doğumda dünyaya dirildik ve nefsimiz dünyalıklarla dolduğundan yaşam nefsaniyete hizmet haline geldi. Şimdi, aslımıza ermek adına Mürşid-i Kâmil'den doğmak için Mürşid-i Kâmilde yok olmak gerekir. Cenab-ı Allah'ın El Bâis esması bize bu gerçeği anlatmaktadır. El Bâis, öldükten sonra diriltten, Peygamberler gönderen anlamını taşımaktadır. Peygamberlerin gönderilmesi diriliştir. Çünkü Peygamberler, manevî hayatları ölmüş olan toplumlara, İslam nuru ile diriltmektedirler. Cenab-ı Allah, Bakara suresi 56 ayeti kerimesinde,

Sonra ölümünüzün ardından sizi dirilttik ki şükredesiniz.

demektedir. İşte, dünyaya diri manya ölüyken, Cenab-ı Allah'ın kendisine ulaşma talebinde olan talibe, Mürşid-i Kâmil olan Kendisine ulaşılacak yol ve Kendisini muhabbet edişinin ispatıyla tecelli edışı, o talibe Bâis esmasıyla tecellisi yani talibin kendiliğinden öldürüp tevhide dirilmesidir. “Şükrediniz” derken de talibin fenafillah yolunda azimle yürüyüp ilahî aşka boyanması gerektiğini vurgulamaktadır. Akıl sahiplerince ölüm yok oluş, âşıklarca ölüm vuslattır. Âşık Yunus Hz,

Ol ölümsüz dirlik bulan Arş üzere seyran kılan, Ol lâ-mekân Hakk'a varan Sultan-ı Aşk derler buna

diyerek bu gerçeği anlatmaktadır. Ölmezden evvel ölüp ölümsüzlüğe yani tevhide dirilenler, arş olan tevhit irfaniyetiyle Allah'ın âleminde cemel seyrederek çünkü onlar, benlikten geçmiş, Allah'ta fena bulup Hakk'a kendi zâhirlıklarında şahit olmuşlardır. İşte onlar aşkın sultanına varıp aşk olmuşlardır! Âşıklar, mülkü sahiplenmeyi terk edenlerdir ki onlar, mülk olan varlığı aşk ile benlikten arındıranlardır. Benliğin varlıktan arınmasıdır ölüm. Âdem As, ilahî emre itaatsizlikle düştüğü nefsaniyetine, nefsaniyetinden uzak durma sonucu arınıp, tövbe ederek af dilediğinde bağışlanmıştır. Nefsaniyetine tövbesi ölüm olurken, bağışlanması, Tevhid olan kendisine üflenmiş Muhammedî nura dirilişidir. Gönüller sultanı efendim, ***“İnsan ömründe bir kere ölür, ya gönüllü olarak ölmezden evvel ölür ya da zorunlu olarak”*** demektedir. Her iki ölümden de dünyaya ölüp ahirete dirilmek vardır. Nasıl ki zorunlu olarak dünyaya ölen kişi ahiret yaşamına geçip ahireti yaşamaya başlıyorsa, ölmezden evvel ölen âşık da dünyada yaşarken ahireti yaşayanlardan olur. Yunus Emre Hz,

***Ko ölmek endişesin âşık ölmez bakidir Ölmek senin nen ola çün canın ilahîdir
Ölümden ne korkarsın korkma ebedî varsın Çün kim işe yararsın bu söz fasit davadır***

diyerek bu gerçeği beyan etmektedir. Ölmekten korkmak avam işidir. Kendi hakikatine cahil olup varlığı nispet edenler sahiplendiklerini terk etme korkusu taşırlar ki âşık maşuk uğruna varından geçer de maşukuyla var olmaya başlayarak bâki olan maşukuyla bâkileşir. Bizler mülk sahibi değiliz ki sahibi mülkünü geri alınca sıkıntı yapalım. Dünyada var oluşumuz bizim elimizde değildi ki dünyayı terk edişimiz elimizde olsun. Varlığın sahiplenilişi boş bir davadır. İşte ölüm, boş davadan geçmektir. Mısırî-î Niyazi Hz,

***Gel ölümden kurtulam dersen yürü var âşık ol
Döne döne aşk oduyla cism ü canı kıl kebab***

diyerek bu hakikati anlatmaktadır. Ölümden kurtulmak yani sahiplenmeyi terk etmek istiyorsak, yüzümüzü ilahî aşka çevirip aşk ateşiyle benliği yakıp kül eylemek gerekir. Bizi nefsaniyete diri tutan sıfatları aşk ile yok edip yerine insanî sıfatları oluşturmalıyız. Bunun yolunu yine sultan,

***Gönülleri doldurur erenlerin halveti
Ölüleri dirildir erenlerin halveti***

diyerek göstermektedir. Mürşid-i Kâmil huzurunda kalbi masivadan arındırıp gönül oluşturduğumuzda oluşan gönüle Muhammedî nur dolar da birinci doğumdan ölüp aslımıza diriliriz. Şimdi, birinci doğum olan dünyada var olmaya başlamaktan ölmek, Mürşid-i Kâmil huzurunda nasıl gerçekleşmektedir? Bizler, dünyada var olmaya başladığımızda, içine doğduğumuz anlayışın ürünü olan bilgiler, kültür, adetler gibi olgularla dolmaya başlayarak edindiklerimize ben demeye başlar benlik bilinci kazanırız. Benliğimiz, ihtiyaçlığımızın belirlediği alanlarda sahiplenmeyi oluşturarak önce kendimizi sonra benliğimizi besleyen ve geliştiren her şeyi sahipleniriz. Tevhit gerçekliğinde şirk olan bu sahiplenışı, benliğimizi zikrederek, fiillerimizde, sıfatlarımızda ve vücudumuzda kendimizi görerek yaparız. Bu, nefsaniyete diriliğimiz olup benliğe, nispet fiile, sıfata ve vücuda diri oluruz. Oysa varlık, inkârı mümkün olmayan yaratılış gerçekliğinde, Hakk'ın kendisini zikredişi, fiilinde fail, sıfatında mevsuf ve vücudunda mevcut oluşudur ki bu gerçeklik, Cenab-ı Allah'ın Kendisinden başka ilah olmadığına Kendisiyle şahit oluşuyla bizlere ifade edilmektedir. Tevhit, Allah'tan başka ilah olmayışına kendimizde şahit olmak olduğundan, bizler Allah'ın ilahlığında, nefsimizi zikrederek, fiilimizde fail, sıfatımızda mevsuf ve vücudumuzda mevcut olarak nefsimize şahit olarak tevhide ölü, nefsaniyete diri durumunda oluruz.

Allah ile olduktan
sonra ölüm de ömür
de hoştur.

Mevlana

İşte, Mürşid-i Kâmil ismiyle zikredilen, tevhidin ispatı ve bizi ölmezden önce öldürecek olmasıyla bizim Azrail'imiz olan Muhammedî irfaniyet tecelligahıdır. Bize, Allah'ın bizden, inkârı mümkün olmayan yaratılmışlık gerçekliğimizdeki varlığımızın var oluşuyla ve tevhit gerçekliğinde bizlerin ben derken dâhi Kendisini zikrettiğini, fiilimizde Allah'ın fail, sıfatımızda Allah'ın mevsuf, vücudumuzda Allah'ın mevcut ve varlığımızın Allah'ın varlık âleminde zuhuru olduğunu bildirerek kendimize cahil oluşumuza tevhit gerçekliğini bildirip nur olarak doğar. Bizler, cehaletimiz sebebiyle Allah'ın ilahlığını sahiplenerek kendimizi ilahlaştırdığımız gerçeğini fark edince şirke diri tevhide ölü olduğumuzu fark ederiz de bu fark ediş şirke ölüp tevhide dirilme talebini beraberinde getirir. Bu talep neticesinde benliğimizi zikretmekten geçip Allah'ı zikretmeye başlayarak, benliğin zikrine ölüp Allah'ın zikrine dirilir, kendimizde ve cümle fiillerde fail olarak nefsimizi görmekten ölüp Allah'ı fail olarak görmeye dirilir, sıfatlarımızda mevsuf olarak nefsimizi görmeye ölür Allah'ı görmeye dirilir, vücudumuzda mevcut olarak nefsimizi görmeye ölür Allah'ı görmeye diriliriz. İşte, varlıkta kendimizi görmeye ölünce Cenab-ı Resulullah Efendimizin, “Ölmezden evvel ölünüz” kutsi hadisinin sırrına ermiş yani nefsimize ölümü tattırarak nefsimizi aslı olan manaya secde ettirmiş oluruz. Ölüm beraberinde dirilmeyi getirdiğinden artık dünya olan nefsaniyete ölü ahiret olan tevhide diri olarak görüşümüz, işitişimiz, bilişimiz tevhide tabilikle varlığı sırf tevhit olan Allah'ın bize bakıp gördüğünü, kendimizde göremeye başlarız. Allah'tan başka ilah olmadığını söylerken, körlerden değil görenlerden oluruz ki bu Zariyat suresi 56 ayeti kerimede istenilen gerçek kulluk olup, kulluğa ermiş oluruz. Bu sebeple ölüm şirkten arınmak doğum tevhide ermek olup müşriklükten geçip Müminliğe ulaşmaktır. Allah'a inanan ve iman esmasıyla zikredilen Allah'a ulaşmayı talep edenlerin, talepleri doğrultusunda Azrail'i olacak Mürşid-i Kâmil'e tâbî olup ölmezden önce ölmeleri farzdır. Bilinmelidir ki ölüm son değil, tevhide yaşamak için başlangıçtır. İmam Ali Efendimizin,

Farkı var ama cemi yok müşrik, cemi var ama farkı yok zındık

beyanı bize, kulluk gerçeğini yani şirke öldükten sonra tevhide diriliğin mesuliyetini göstermektedir. Farkı var yani kendisine ve her gördüğüne, bildiğine Hak'tan gayrı bir müstakil varlık anlamı yüklerken Hakk'ı da ötelere zannederek yaşamaktadır. Ben, sen ve o kavramları düşüncesinde, kalbinde ve dilinde zikir olmuş her anı tevhide küfür üzerine kâfirlikle geçmekte. İşte bu zihniyet müşriklük olup hakikat secdesi olmama halidir ki bu zihniyet Hakk'a bakarken kendisini gören şirk anlayışında nefesine zulmedendir.

Allah'sız yaşam içinde, Allah'sız inanç taşıyarak Maun Süresi 4-5 ayeti kerimelerinde,

Vay o namaz kılanların haline ki onlar kıldıkları namazdan gafildirler

denilerek anlatılan namazı kılanlardır. Onlar, müşrik olarak kendi zanlarında yarattıkları Allah'a kendi zanlarında tasarladıkları kulluğu yapanlardır. Allah'ın gerçekliğine cahilcesine Allah'ın tevhitliğinde, Yunus suresi 66 ayeti kerimede,

Bilesiniz ki göklerde kim var, yerde kim varsa, hep Allah'ındır. Allah'ta ortak koşanlar, Allah'a koştukları ortaklara tâbi olmuyorlar. Şüphesiz onlar ancak zanna uyuyorlar ve sadece yalan söylüyorlar

denilerek beyan edilenlerdir. İşte, fark olarak ifade edilen yaratılmışlığa bakıp, Cenab-ı Allah Kendisinden başka ilah olmadığını beyan ederken kendilerine ve baktıklarına Hak'tan gayri müstakil varlık anlamı yükleyerek Allah'a ortak koşmuş olan müşrik zihniyeti, bu anlayışından ölmedikçe şirkiyle yaşayıp kendisine zulmedecektir. Eğer müşrik zihniyetinin, cehaletinden gelen telkin neticesinde zannettiği gibi Allah yarattığından ayrı olsaydı yaratılmışlık var olmazdı. Sıfatlar Allah'ındır ve Allah Kendisine ait sıfatlarıyla tecelli edendir. Allah görülmez olsaydı bizlerde görme, işitilmez olsaydı işitme, bilinmez olsaydı bilme olmazdı çünkü bizlerin yaratılış gayesi kulluk olan tevhit üzerine yaşarken görmek, işitmek, bilmek ve keşfetmek içindir. Yaratılmışlıkta bakıp gördüğümüzün kendimiz oluşu müşrikliği, tevhide ölü oluşumuzdandır. Peki, şirke ölüp tevhide dirilince gayeye ermiş olduk mu? Hayır, burada devreye "**Cemi var ama farkı yok zındık**" girmektedir. Cenabı Allah'ı sıfatlarıyla bilmek, görmek, işitmek tevhitliği olan yaratılmışlığa çıkışında keşfeden kulluk anlayışı kullukla birlikte mesuliyet giyinmekte olup bu mesuliyet acizyetimizi korumaktır. Zındıklık, ilahileşmek yerine ilahlaşmak olup teşbihte, tenzihliği hükümsüz bırakmaktır. Her şey, her yaratılmışlık gayrılık olmayıp tecellidir ve her tecelli kendiliği kadar bilinirliktir. Bu sebeple ayrı değil aynı da değildir, kendiliği kadar bilinirliktir. Allah, eksik ve noksan sıfatlardan münezze olup eksiklik denilen bilinirlik boyutunda yani dünyada aklın kıyasıdır. Hiçbir şeyi Hak'tan ayıramayız lakin aynı zamanda da her hangi bir şeyle de kayıtlamayız. Bizler, zındıklık olan Allah'ı nispet etmekten uzak dururken âleme Allah'ın tecellisi nazarıyla bakıp cemel seyredenlerden olan tevhit eri olmalıyız ki işte tevhide dirilmek ve tevhit üzerine yaşamak budur. Nisa suresi 79 ayeti kerimede,

Sana iyilikten ne isabet ederse, işte o Allah'tandır. Ve sana kötülükten ne isabet ederse, o takdirde o, kendi nefsendendir. Ve seni, insanlara Resul olarak gönderdik ve şahit olarak Allah yeter

denilerek anlatılan, zındıklığa düşülmemesidir. Kötülük diye zikrettiğimiz gaflete düşmemizin sonucudur ki tevhidin terkidir. Kötü görürken Hak'tır demek ve noksanlığı Hakk'a bağlamak zındıklıktır çünkü Hicr suresi 85 ayeti kerimede, Cenab-ı Allah,

Ve biz, gökleri ve yeryüzünü abes olarak halk etmedik.

Ölür ise ten ölür, canlar ölesi değil.

Yunus Emre

demektedir. Allah, abes yaratmadım derken abes görmek ve abesi Allah'la tevhit etmek zındıklıktır, zındıklık ise iblis zihniyettir. Hicr suresi 39-40 ayeti kerimelerde bu gerçeklik şöyle beyan edilmektedir.

İblis, "Rabbim! Beni azdırmana karşılık, andolsun ki yeryüzünde kötülükleri onlara güzel göstereceğim, içlerinde ihlâsa erdirilmiş kulların hariç, onların hepsini azdıracağım" dedi.

Aşk u niyazlarımla.

**Dünyâ fenâyımış bildüm
Adayup kalmayı bilsem
Anup şol günâhlarımı
Âh idüp aglayı bilsem**

**Terbiye kılup günâhuma
Yüz tutup Hak Hazretine
Yalvarup ol Allah'uma
Nâz-niyâz eyleyi bilsem**

**Murâdum budur tevbeden
Günâhdan arına beden
Vaz gelüp yalan dünyâdan
Nefsüme uymayı bilsem**

**Varsam mizâna tartılsam
Setr olsam anda örtülsem
Yanıcak bâri kurtulsam
Ebedî kalmayı bilsem**

**Ol şeytândan imânımı
Kurtarı bilsem tenümi
Yarın Mahşer'de cânımı
Tamu'ya koymayı bilsem**

**Âşık Yunus eydür varsa
İman Kur'an yoldaş olsa
Ol Allah'ım yârı kılssa
İmânsuz olmayı bilsem**

**Hîç bilmezem kezek kimün aramızda gezer ölüm
Âlemi bostân eylemiş râyihanın keser ölüm**

**Alur yigidi çağında bülbüli ötmez bâğında
Kimse komaz ocagında yigitleri alur ölüm**

**Bir niçenün bilin büker bir niçenün mülkin yıkar
Bir niçenün yaşın döker var gücünü üzer ölüm**

**Birinün alur kardaşın revân döker gözi yaşın
Hiç onarmaz bağı başın hayır işden bezer ölüm**

**Yigidi koca kılınca komaz kendüyi bilince
Birini koyup gelince gözlerini süzer ölüm**

**Alur yigidi kocayı yakar ananın için
Kızların sarı saçını teneşirde çözer ölüm**

**Alur yigidün âlâsın dîvâne ider anasın
Gelinlerün el kınasın topraklara karar ölüm**

**Alur yigidün hâsını döker gözlerin yaşını
Mecnûn ider anasını yüreklerin yakar ölüm**

**Kanı anın sevdük yarı kıl tâAtun arı yürü
Miskîn Yunus eydür bunu ejderhâlar yudar ölüm**

AYIN RÖPORTAJI

Dembir: Dergimizin bu ay konusu avamın çok korktuğu ama Hak erenlerinin Yar ile Halvet nazarıyla baktıkları ölüm için,
Hz Resulullah, “Ölmezden evvel ölünüz”
Hz Mevlana, “Ölün ölün ölmekten korkmayın, ölmek yok olmak değil hakikatte var olmaktır”
Yunus Emre Hz, “Ölen hayvan imiş, âşıklar ölmez” buyuruyorlar. Ölüm nedir, ölüme nasıl bakmalıyız efendim? Hz Resulullah ve onun âşıkları, herkesin çok korktuğu ölüme neden erişilmesi gereken bir değer gibi bakmışlardır?

Özkan Günal:

Yunus sultan bir dizesinde,

*Beni bende demen, bende değilim
Bir ben vardır bende, benden içeri*

demektedir. Evet, bizden içeri olan bir biz vardır ve işte asıl olan biz odur ki, Muhiddin Arabi Hz asıl biz için,

Aynaya baktığında gördüğün aslında sen değilsin. Gördüğün senin bu dünyadaki görülür halindir. Sen, gördüğünü giyinen asıl olansın

demektedir. Muhiddin Arabi Hz ile Yunus Emre Hz, bizi bize kendimizde gördüğümüzün ardında yani suretin siretinde tarif etmektedirler. Bu tarif ışığında baktığımızda biz, kendimiz gördüğümüz suret değil bu sureti giyinen asıl kavramıyla tanımladığımız kutsi bir değeriz. Suretimizi giyinen asıllığımızın kutsiyeti ise tüm kutsiyetlerin kaynağı ve dayanağı olan Hak'tan gelmektedir. Hak kutsiyet taşıdığından Hakk'a tâbî her şey kutsiyet kazanır. Bu sebeple aslımızın kutsiyeti, aslımızın Hakk'a tâbilik sonucu Hakk'a muhataplık özelliği taşımasındandır. Bizler, Hakk'a muhataplık özelliğinde yaratıldığımız için Cenab-ı Allah, İsra suresi 70 ayeti kerimede,

Andolsun, biz insanoğlunu şerefli kıldık. Onları karada ve denizde taşıdık. Kendilerini en güzel ve temiz şeylerden rızıklandırdık ve onları yarattıklarımızın birçoğundan üstün kıldık.

buyurmaktadır. Diğer tüm yaratılmışlıktan şerefli ve üstün oluşumuz dünyada giyindiğimiz suretimizden değil Hakk'a muhataplık özelliğimizden gelmektedir çünkü bizim dışımızda hiçbir mahlûkta bu özellik yoktur. Ahzab suresi 72 ayeti kerimede,

Biz emaneti, göklere, yere ve dağlara teklif ettik de onlar bunu yüklenmekten çekindiler, korktular. Onu insan yükledi. Doğrusu o çok zalim, çok cahildir.

denilerek bu gerçek beyan edilmektedir. Ayeti kerimde emanet olarak vurgulanan bizim varlığımızın Hak ile tevhit edilebilme özelliğidir ki Hakk'a muhataplık olarak zikretmekteyiz ve sadece insan suretinde yaratılarak en şerefli ünvanı kazanan bizlere mahsus olup bizler görünen suretin ardıyız. Varlığımız suretin ardı olduğundan, suretin ardını görebilecek, bilebilecek, işitebilecek, sevip, zikredebilecek ve keşfedebileceğ donanıma sahibiz. İşte Yunus sultan ve Muhiddin Araba Hz tam olarak bu yönümüzü tarif etmektedirler. Bizler, gönüller sultanı efendimizin,

İnsan iki zıttı birlikte taşır

diyerek tarif ettiği iki zıttın birleşimiyizdir. Cenab-ı Allah, Zariyat Suresinin 49 ayeti kerimesinde

Allah her şeyi zıddıyla kaim kılarak çift yarattı.

buyururken, Yasin Suresinin 36 ayeti kerimesinde de,

Allah gördüğünüz ve göremediğiniz her şeyi zıddıyla kaim kılarak çift yarattı.

buyurmaktadır. İşte bu iki zıtlık, bizim görünen suretimiz ve görünmeyen suretin sireti olan aslımızdır. Bizim suretimizi dünyada dünya için dünyadan yaratan Allah, siretimizi de Kendisinden, Kendisi için Kendisinde yaratmış olduğundan ve ancak Allah yine Kendisine muhatap olabileceğinden aslımız Hak, zâhirimiz halktır. Halk olan zâhirimiz dünyadan olmasıyla dünyaya duyduğu ihtiyaç sahibiyken, Hak olan aslımız da Hakk'a duyduğu ihtiyaçlık taşır. Bizler ikilikten oluşan anlayışımız neticesinde tek taraflı dünyaya dönük ve sadece dünyalıklara olan ihtiyaçlığımızı giderme amacıyla yaşam sürerken, aslımızı nefsimize köle yapmış halde nefsin ilahlığına secde edenler olarak bulunuyorsak yaratılış gayemiz olan tevhide ölü yaşarız. Kendimizi gördüğümüz suretten ibaret zannederseniz Hakk'ın zâhirliği olan suretimizde şirk anlayışıyla bulunuruz. Sireti görececek görüşümüzü sureti görececek boyutta tutup Hakk'a kör, sağır, dilsiz, kalpsiz ve akılsızcasına ömrü zayi ederiz. Tevhidi yaşayacak donanıma sahipken kendimize cahilcesine nefs-i emmareye tâbî aklın karanlığında, küfrü iman biliriz. İşte ölüm, bu halden arınmak sonucu şirkten kurtulup tevhit kapısından geçip kendi aslımızı kendimizde zâhire getirmenin başlangıcıdır.

İşte ölüm, yok oluş değil bizi Hakk'a muhatap kılma kutsiyetidir. Eşyayı bilen bilincimizi, eşyada Hakk'ın bilinir olduğu boyuta, eşyayı gören görüşümüzü eşyada Hakk'ın görüldüğü boyuta, eşyayı seven kalbimizi eşyada Hakk'ın sevildiği boyuta, eşyayı işiten işitmemizin eşyada Hakk'ın işitildiği boyuta yani Hakk'ın bilinirliği, görünürlüğü, sevilirliği, işitilirliği olan bu âlemde tevhit boyutuna geçiştir. Bizlerin gerçeğe ermesi için kapıdır. Bu kapıdan geçtiğimizde geride bıraktıklarımızın aslına, gerçek değerine ulaşmış olacağımızdan ölüm, gerçeğe ermek isteyen âşıklar için maşuka ulaştırılan binektir. Dünyada yaşarken Hakk'ın cemalini görebilmek adına görüşü nefsaniyete kapatmaktır. Bu sebeple Niyazi sultan,

Bilseydi bunu şahı cihan, katresine verirdi yüz bin can

demektedir. Yunus sultanın,

Ölen hayvan imiş, âşıklar ölmez

dizelerinde vurgu yaptığı hayvanın ölmesi ile işaret ettiği tam olarak da budur. Varlığın nefsaniyete tâbiliğinden ölmek sonucu geçip tevhide tâbiliğinin başlamasıdır ki ölümün kollarına ancak âşıklar bırakır kendisini. Bu, maşuka götürecektir araca gönüllü binmek gibidir. Aracın gittiği yere gitmek istemeyen için o araca binmek zulüm olduğu gibi maşuku dünya için ölüm de zulümdür.

Dembir: Hz Resulullah'ın "Ölmeden önce ölünüz" sözü bir tavsiye midir yoksa emir midir efendim?

Özkan Günal:

Ölmezden evvel ölmenin ne olduğunu anlayabilmek için, söze varlığı sırf tevhit olan Peygamber efendimizin sözü olduğundan dolayı tevhit idrakiyle bakmak gerekir. Aksi durumda sözü anlayamayacağımız için tavsiye mi yoksa emir mi göremeyiz.

Sözü söyleyeni görmeden sözü göremeyiz, sözü söyleyeni işitmeden sözü işitemeyiz. Gördüğümüz suret duyduğumuz ses olarak kalır ki o sözle gerçeği idrak edemeyiz. Cenab-ı Resulullah efendimiz sözünü, sadece bin dört yüz sene önceki içinde yaşadığı topluma söylememiştir. O âlemler sultanı, O âlemlere rahmet olarak gelen Habibullah, dünya var oldukça yaşayacak tüm insanlara sözünü söylemiş ve söylemektedir. Sözü o devre hitap olarak ele alırsak, âlemlere rahmet oluşunu devre dışı bırakmış oluruz ki işte bu kendimize yapacağımız en büyük zulüm olur ve bu zulüm O'nun sözü yerine kendi sözümüzle amel etmek olarak gerçekleşir.

Cenab-ı Resulullah efendimiz tevhit olan İslam'ı tebliğ etmeye başladığında tebliğ ettiği insanların, kendilerine ait Allah inancı ve bu inancın ibadetleri vardı. Onlar, Allah'a, ahirete, cennet ve cehenneme inanıyorlar, inançlarının göstergesi olarak Kâbe'ye gelip ibadet ediyorlar, namaz kılıyor, oruç tutuyorlardı.

İslam, beş şart ile tanımlananları yerine getirmek ise bu şartlar şekli bir ibadet ve zannî bir inançsa o zaman kime ne tebliğ edildi?

Her yıl binlerce insanın Kâbe'ye geliş sebebi neydi?

Peygamberi öldürmek için karşısına geçip Ona kılıç çeken müşrikin Kendisine, "Ey Muhammed! Senin ölülerin cehenneme bizim ölülerimiz cennete gitti" diye seslenmesinin sebebi neydi?

Ebu Cehil'in Peygamberimize, "Sen bizim inancımıza, ibadetlerimize şirk diyorsun" demesinin ve Mekke'de yaşayıp inancı gereği ibadetlerini yerine getirenlere de bu söylemi yaparak onları Peygamber efendimize düşman yapmasının sebebi neydi?

Buradan anlıyoruz ki Peygamber efendimizin insanlara yani tüm zaman ve mekânlardaki herkese hitaben tebliğ ettiği tevhit, zannî bir inanç ve şekli bir ibadetten çok daha öte bir şey. İşte zan, zaman, mekân ve şekilden çok daha değerli ve kutsal olan tebliğ tevhit olup tevhit, içinde kendimizin olmadığı inanç ve ibadet üzerine erişilen Allah'a kulluktur. Tebliğ,

***İnancımızın içinde kendimizin olmayışı,
Kıldığımız namazda kendimizin olmayışı,
Tuttuğumuz oruçta kendimizin olmayışı,
Yaptığımız tavafta kendimizin olmayışı,
Verdiğimiz zekâta kendimizin olmayışı,
Çektiğimiz şehadette kendimizin olmayışı,
Sevgimizde, hizmetimizde, zikrimizde kendimizin olmayışı,***

üzerine yapılmaktadır. İçinde kendimizin olduğu tüm bu inanç ve ibadetler tevhit olmaktan çok uzak olduğundan bu hal üzerine olanlar tevhide davet edilmektedir. Cenab-ı Resulullah efendimizin yaşamına baktığımızda onun yaşamın içindeki her halinin Allah'ın lanetlediği kibir, benlik ve egodan arınmış olarak şirksiz bulunduğunu, her yaptığını Allah ile yapıp kendisine mâl etmediğini ve bu sebeple bildirdiği tevhidin vücutlanması olduğunu görmekteyiz. Onun,

Beni gören Hakk'ı görür

beyanı bize bu gerçeği vurgulamaktadır. Beyanda "Ben" ile zikredilen "Ben" le, bizim kendimize "Ben" deyişimizdeki "Ben" aynı ben değildir. Bizler ben derken şirkimizi, O ben derken Tevhidi görür ki bu, bizim benlikte nefsimizi, O'nun kendi nurunu görüşüdür. Cenab-ı Resulullah efendimiz varlığı ilk yaratılan "Nur" olandır ve o nurunu zâhir bâtin tebliğ edendir. Bu sebeple Nur, tebliğ edilen tevhit olup bizim varlığımızın bâtin olan aslıdır.

Davet, kendimizi nefisten ibaret zannederek nefse göre yaşamaktan, kendi aslımıza dönüp tevhide göre yaşamaya yapılır. Hakk'ı görmek ise Hakk'ı Hakk'a ait sıfatlarla birlikte, benliksizlik haliyle görmektir. Nerede kibirsiz, benliksiz, egosuz ve Hakk'ın zikri, muhabbeti, sevgisi görülüyorsa yani nerede tevhidin zuhuru tecelli ediyorsa görünen Hak'tır. Beyan bize "Beni gören tevhidi görür" demektir. Tevhit, bizim şirk olan benliğimizin varlığın hakikati olan Hak'ta fena bulması sonucu kendimizde zâhire gelmesiyle gerçekleşir ki ikinin kalmadığı irfanıyettir ve irfanıyet ilim ile halin vuslatında bir görülmesidir. Yaşamımızın her anında zaman ve mekân ne olursa olsun kendimizde kendimizi bilmekten ve görmekten geçip kendimizde Hakk'ı bilip görmektir. Varlık, Hakk'ın zuhuru olduğundan Hak'tan ayrı hiçbir şey yoktur ve Lailaheillallah derken söylediğimiz tam olarak da budur. Hak'tan ayrı bir şey olmadığından Hak'ta kendimizi bilmek şirk, kendimizde Hakk'ı bilmek tevhit. Bizler Hakk'ın zâhirlüğünde bulunan anlayış olduğumuzdan anlayışımızın şirkten oluşunu hükümsüz bırakmadıkça asla tevhit eri, iman sahibi, Peygamber ümmeti olamayız. Fiillerimizde kendimizi, sıfatlarımızda kendimizi, vücudumuzda kendimizi bilirken yaptığımız Hak'ta kendimizi bilmektir, şirk. İsrâ suresi 111 ayeti kerimede,

Hamd, çocuk edinmeyen, mülkte ortağı olmayan, zillet ve acizliğin gerektirdiği bir yardımcıya ihtiyacı bulunmayan Allah'a mahsustur" de ve O'nu tekbir ile yücelt.

denilerek beyan edilen gerçeklik tevhidi anlatmaktadır. Mülk, zâhiri anlamında olduğu gibi ev, araba, para gibi eşya değil varlığın kendisidir. Zaten Hamd sözü bize bu gerçeği vurgulamaktadır. Hamd, tecellide olan anlamında kullanılır. Ayet bize, varlık ile görünen Hak'tır demektir. Hakk'ın zâhirlüğü olan kendimize bakarken Hakk'ı görmek yerine nefsimizi görme ikiliğinden arınıp tevhide ermek için kendiliğimizi oluşturan şirkten arınmak gerekir. İnanç ve ibadetlerin içinde benlik olduğu sürece tevhitte uzak şirk içinde sürdürülen yaşamda kendimize zulmetmeye devam edeceğiz. İşte, ölüm, şirkin kalkıp tevhidin gelmesi olduğundan, davet, kendimize zulümden kurtuluşa, kendimizde Hakk'ı bilip görmeye, tevhit eri olup Allah'a kul olmayadır. Bu gerçeklik ışığında baktığımızda, "Ölmezden evvel ölünüz" sözü tavsiye değil, tebliğ edilen tevhide ermek için emirdir ve İslam'ın şartları tevhide ermeden gerçekte yerine gelemeyeceği için önceliklidir.

Dembir: Ölüm denilince akla gelen ilk şey cennet ve cehennem kavramları oluyor. Oysa Âşık ölüme akı ile değil gönlü ile bakar ve ölüm deyince gönlüne gelen ilk şey Cemalullah'ı seyir olur. Akıl sahibi için ölünce ödül veya ceza vardır, oysa aşığın tek beklentisi ise cemaletir. Yunus Emre Hz de "Cennet Cennet dedikleri bir ev ile bir kaç Huri, isteyene ver onları bana seni gerek seni" buyurmuşlardır. Âşık, cennet sefası ya da cehennem azabını neden önemsemez efendim?

Özkan Günal:

Seven sevmesinden kendisini çıkartınca yani kendisi için sevmekten geçip sevdiği için sevmeye başlayınca o seven, sevgisinde ölmüş ve o sevgi aşka, sevense aşığa dönüşmüş olur. İçinde kendimizin olmadığı sevgi olan âşıklıkta biz kalmadığımız için bizimle birlikte beklentiler de kalmaz. Cehennemden uzak olup cennette olmak da beklenti olduğundan beklentisiz sevgi olan aşkı yaşayan âşık, sadece maşukun cemaliyle baş başa kalır.

***Önemli olan maşukla olmak mı, maşukla olunacak mekân ve o mekâna ait eşya mıdır?
Sevgiliyi mi seviyoruz, sevgiliye ait olanları mı?
Kendimizi mi seviyoruz, sevgiliyi mi?***

Söz konusu aşk olunca kavramlar anlam değiştirdiğinden cennet ve cehennem kavramları da akla göre taşıdığı anlamdan arınıp aşka göre anlam giyindiğinden akla göre cennet ve cehennem hükümsüz kalır. Aşka göre cennet, maşukun cemal seyri, cehennem cemal seyrinden ayrı düşmektir. Âşık, baktığı görünürlükte cemal seyrinden düşmüşse cehenneme düşmüş, baktığında cemal seyrindeyse cennettedir. Şimdi, cemal ve cemal seyrinin ne olduğuna, bizi cemal seyrine ulaştıracak olan tevhit gerçekliğinden bakmak gerekir. Maşuk Hakk'ın cemali görünürlüktür lakin bizler görünürlüğe baktığımızda, sevdiğimizde kendimizi sevdiğimiz için bakışımız beklentilerle perdeli olduğundan görünen cemali değil beklentilerimizi görürüz. Beklenti perdesi sebebiyle gerçekleşen şartlı bakış, görünende görülür olanı görmemizin önündeki engeldir.

Yaratılmışlık Hakk'ın cemal tecellisidir ve bizler yaratılmışlık içinde yaratılmışlık olan kendimiz de dâhil cümle yaratılmışlığa bakarken Hakk'ın cemaline bakmaktayız. Bu beyanı anlamak için arınmaya çalıştığımız kendiliğimiz anlayışından bakmak yerine tevhit idrakiyle bakmalıyız. Bizim anlayışımızda her ismin diğer isimlerden ayrı, kendisine ait görünürlüğü olduğu şartı vardır. Bizler, hangi ismi zikrediyorsak o ismin sadece kendisine ait görünürlüğüne bakıp o görünürlüğü görmeyi bekleriz ve ismini zikrettiğimiz, diğer isimlerde değil sadece kendi ismiyle görünen surette görülmektedir. Hak ismini zikrettiğimizde de diğer zikrettiğimiz isimlerden ayrı ve diğer isimlerle zikrettiklerimizde görünmeyen, sadece Hak ismine ait bir suret görmeyi bekleriz. Bu, bizim şartlı bakışımızın sebebi olan kendi bilişlerimizin oluşturduğu anlayışımızdan gelen yanılıdır. Bize göre olan her isim ve o ismin kendisine ait görünürlük, Hakk'ın halkiyetlenmesinde yani Kendisine ait sıfatları o sıfat olmasıyla görünür kılışından gelmektedir. Halkiyet yani yaratılmışlık ne ise o olarak zikredilirken sadece o olarak görülür. Her sıfat sadece kendiliği kadardır ve sadece kendiliği kadarını görünür ve bilinir kılar lakin halkiyet Hakk'ın halkiyeti olduğundan cümle halkiyetle görünen Hak'tır. Bu sebeple Hak halkiyette bireysellik değil bütünselliktir ve bütünü oluşturan her bir sıfattan ve bütünden görünen Hak'tır. Halk, Hakk'ın cemaliyle tecelli edişidir. Bizim, halkiyet olan kendimize müstakillik olan benlik anlamı yüklememiz, halkiyete Hak'tan ayrı varlık anlamı yüklememiz olduğundan Hakk'ın cemal görünürlüğü olan kendimizde kendimizi gören görüşle yaptığımız bakış kendimizde ve âlemde Hakk'ın cemaline bakarken cemali göremeyişimizin sebebidir. İşte bizler beklentilerimizin sebebi olan benliğimizden arınmadıkça, sevilende sevdiğimiz sevgili değil her zaman kendimiz olacağız. Sen beni, benim istediklerimi sağlayarak sevmiş ol ki ben de seni senin istediklerini yaparak sevmiş olayım şirki varlığımızda devam edecektir.

İşte âşık, sevgisinde beklentiden geçmek sonucu ölmüş olandır ve kendisini öldürmeyle beklenti perdelerinden arınıp baktığında cemali görmeye başlayandır. O âşık için değer yargısını maşukuna tâbî kıldığından dolayı maşuk cemalinden başka hiçbir değeri olmaz. Peki, maşuk cemalinin seyrine ermek beklenti değil midir? Hayır, çünkü maşuk cemalinin seyrine erme isteği, maşuk Hakk'a tâbiliktir. Bizler, kendiliğimizle baş başa şirk içinde yaşadığımız sürece varlığımızı oluşturan her bir özellik, benliğe tâbî olduğundan tevhide şirk bulaştırdığımızdan ziyneti fitneye çevirmiş olduk. Ölmek, fitnelik pazarından

çıkacaktır ki Hak ile tevhit edilen her şey kemâline ulaştığından ziynete dönüşür, nefsanîyet alanında beklenti olmaktan çıkıp kutsiyet kazanır. Araf suresi 32 ayeti kerimede,

De ki: "Allah'ın, kulları için yarattığı ziyneti ve temiz rızkı kim haram kılmış?" De ki: "Bunlar, dünya hayatında müminler içindir. Kıyamet gününde ise yalnız onlara özgüdür. İşte bilen bir topluluk için ayetleri, ayrı ayrı açıklıyoruz."

denilerek bu gerçek beyan edilmektedir. Ziyet, varlığın özelliklerini Hakk'a tâbî kılmakla bu özelliklere kutsiyet anlamı kazandırmayla oluşur. İşte âşık, dünyevî olan nefsanî beklentilerden, kendisini sevmekten sevgiliyi sevmeye geçme sonucu sevgisinde kendisini öldürmeyle sevgisinden kendisini çıkartmış olduğundan beklentilerden geçmiş, beklentiyi Hakk'a tâbî kılarak cemal seyrine ermiştir. Âşık için cemal seyrinden daha değerli hiçbir şey olamaz. Niyazi sultan bu gerçekliğin beyanında,

***Ben sanırdım âlem içre bana hiç yâr kalmadı,
Ben beni terk eylerim bildim ki ağyar kalmadı.***

demektedir. Bizler benliğimizle bulunurken, beklentilerimizi görmek için bakarken benlikle bakmış olduğumuzdan cemale bakarken görememe körlüğündeydik. Bu sebeple cemali, dünya dışında ölünce göreceğimizi sanıyorduk. Oysa âlem Hakk'ın cemal tecellisidir. Hak tecelli edince görülecek sözü doğru lakin tecelli kavramına yüklediğimiz anlam yanlıştı. Hak tecelli ettiği için biz varız ve biz, tecellisine ben demekteyiz. Bu gerçeği kabul edip benliği terk edince Niyazi sultan bu sefer,

***Her yeri hüsnün gülistan eylemiş, her tarafta bağ-u bostan eylemiş.
Ziyet etmiş zir-ü pes evsaf ile her sıfattan zatın ilân eylemiş.
Bunca evsaftan görünen bir cemâl, bir cemâli bunca elvan eylemiş.***

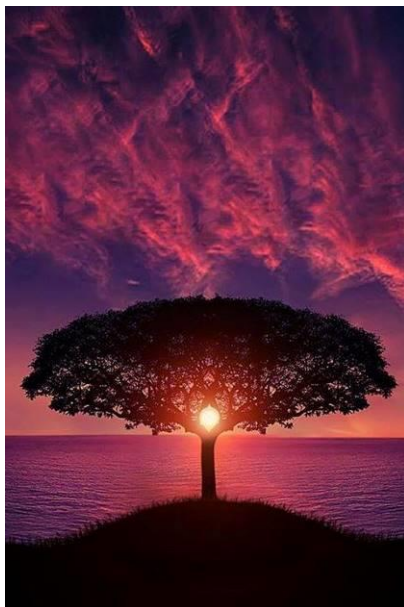
demektedir. Yunus sultan da aşka, kendimizi iskeleden denize bırakır gibi bırakınca benliğinden geçince onun için önemli olan tek beklenti Hakk'ın cemali haline geldiğinden,

***Cennet Cennet dedikleri bir ev ile bir kaç Huri,
İsteyene ver onları bana seni gerek seni***

demektedir. Mevla, cümle taliplerine, cemal görünürlüğü olan kendilerinde cemal seyrini nasip etsin.

Dembir: Hz Resulullah'ı, ehlibeytini ve imam efendilerimizi öldü diyerek tarihe gömmek Müslümanlara çok pahalıya mal olmuştur. Onları yaşamımıza dâhil edemediğimiz sürece de hakikate ölü olmaktan asla kurtulamayacağız. Müslüman âlemi Hz Resulullah'ı ve ehlibeytini hayatına nasıl dâhil etmeli ve onlarla tekrar dirilmeli?

Özkan Günal:

Cenab-ı Resulullah efendimiz, bizlere Allah'a göre insanlığın nasıl olduğunu tebliğ ederek insanlığa davet etmiş ve Kendisi yaşamında insanlığı uygulayarak göstermiştir. O, bir insanın nasıl olması gerektiğinin en güzel misalidir. Bu insanlık, içinde insanlığa ait temel değerlerle birlikte tevhidî yaşam bulunan, Cenab-ı Allah'ın Yasin suresi 1 ayeti kerimede,

Ey İnsan!

diyerek zikrettiği insanlıktır. Allah "Ey insan!" derken,

"Ey Bizim kendimizi bilmekliğimiz olarak zuhur edişimiz olan! Kendimizi bilmekliğimiz ibaresi ve devamında bu bilenin habibim oluşu, varlığının özünü anlatmaktadır. Bize yakınlığı kurmak, Bizi bilmekle olur. Bilmek gayriyi bilmeden bilmeye olunca, Bizim tarafımızdan sevilir ve insan ismi alınır. Anlatılmak isteneni kavrayıp, kendini aynı özelliğe ulaştırmak, insanlığının gereğidir.

Çünkü seninle varlık âlemine çıkışımızın gayesi budur. Bize yakınlık ancak kendini Bizden uzak tutan ve şirk olan ikiliğinin, tevhit üzerine yaşamaya başlayarak, Bizde fena bulman sonucu, birlenmesiyle mümkündür. Senin kendinde gördüğün nefsin ve aslın olan Ruhun, ayrı olduğu sürece ikiliktesin. Oysa kendine bakınca gördüğün bedensel varlığın, Bizim tecellimizdir ve bilinmek isteğimizin sebebidir. Kendinde tecelli halinde, seninle zuhur eden Bizi değil de kendini gördüğün ve zannınla kendine müstakil varlık verdiği sürece şirk ediyorsun, şirk ehli olarak yaşıyorsun.

Nefsini, nefsinin adıyla okuyarak nefsinden nefsine arif olma! Nefsini Bizim adımızla okuyup nefsinden Bize arif olmalısın! Yaptığın işlerde, sıfatlarında ve vücudunda nefs-i emmarenî var kılıp, ilah olarak benimseyip, zikrediyor ve ona kulluk ediyorsun. Bu şirktir ve şirkinden arınmanın yolu, nefsini zikretmeyi bırakmandır. Bizi zikrederek hakikat sırrı olan ledün ilmi tahsili ile işlenip, zan varlığına tövbe edip, bu tövbe neticesinde kendi ikiliğini tevhit etmelisin. Tevhit, Bizim ziynetlerimizle ziynetlenerek kul esmasıyla zâhir olup, nefsinden aslın olan Ruhunun görülmeye başlamasıdır. Anlamalısın ki, ledün ilmi esmasıyla sunulan Hakikat sırrı, Bizim zatı ilmiyemizden rahmetimizle zâhir olmuş, bilinmeklik muradımıza hizmet eden, Bizim ancak tecellisine ulaşılmca bilineceğimiz ilimdir ve bu ilim Bize yakınlık deryasıdır. Bu ilim ile işlenip kendisinden ledün ilmi tecelli edenler Bizimle aralarında olanları aradan kaldırıp, Bize yakın olmayı başaranlardır. Ledün ilmimizi, zikrimizle birlikte yaşantında uygulaman dışında hiçbir oluşum seni, insanlığa yakın yapamaz. İnsan diyerek dile getirdiğimizi anlamaya çalış. Bizim zikrettiğimiz insan, Bizi bilmeyi başaranlar için kullandığımız bir esmadır. Biz "Ey insan!" derken, Kendi zuhurumuza seslenmekteyiz" demektedir.

O âlemler sultanı, âleme rahmet olandır. O, Allah'ın Ey İnsan! Ey Habibim! Ey Kulum! Ey İman sahibi! diyerek zikrettiğidir. Allah'a kul olmak farzını yerine getirmek zâhir bâtın ona benzemekle mümkündür. Ehlibeyt ise O'ndan zuhur eden tevhit ve insanlığın tecellisinin devamlılığıdır. Hz Muhammed efendimizde ne görülüyorsa aynı Ehlibeyt efendilerimizde de görülmektedir. Onlar, aynı nurun elbiseleridirler. Onların tebliğ edip ispatı olan yaşamlarının içinde şirk olan nefsanîyet bulunmaz. Bu sebeple nefsi nefsine yaşamak isteyenler onlardan uzaklaşmışlardır. Onlar, buz için ateş neyse odurlar ki buz nefsanîyet olan bâtıl, Onlar ateş olan Hak'tırlar. Hak ile bâtıl aynı anda olmazlar. İşte, nefsanîyet olan bâtılı yaşamak isteyen Hak olan Ehlibeytten uzaklaşmış, onlar gibi yaşamayı terk ederek insanlığı terk etmeyle onları değil, kendi insanlıklarını öldürmüşlerdir. Kendi insanlığını öldürerek nefsanîyet yaşamında şirk bataklığına düşerek kendilerine zulmedenler, yüzlerini güneşten alıp karanlığa çevirdiklerinden cehalet karanlığında yaşamaktadırlar. Kendi insanlığımızı kendimizde zâhire getirebilmek için yapmamız gereken, Şura suresi 23 ayeti kerimede,

De ki, Ben bu tebliğime karşılık "Ehlibeytime" sevgiden başka sizden hiçbir ücret istemiyorum.

diyerek beyan edilendir. Ehlibeyti sevmek, O masum ve pak olan tevhit erlerini sevmek olup sevmek, kendiliğimizi terk edip zâhir bâtın onlara benzemektir. Onlara benzediğimizde, Allah'ın insan diye zikrettiği, insana ait ortak değerlere sahip, tevhit irfanîyetiyle sürdürülen yaşama kavuşuruz. Kurtuluşun İslam'da olması Ehlibeyte tâbilik olup, Ehlibeyte tâbî olmadan kendimize göre içinde nefsanîyetin hüküm sürdüğü sistem, İslam olamaz. Ali İmran suresi 19 ayeti kerimede,

Şüphesiz Allah katında din İslâm'dır. Kitap verilmiş olanlar, kendilerine ilim geldikten sonra sırf, aralarındaki ihtiras ve aşırılık yüzünden ayrılığa düştüler. Kim Allah'ın ayetlerini inkâr ederse, bilsin ki Allah hesabı çok çabuk görendir.

denilerek beyan edilen gerçeklik de budur. Allah katında din İslam'dır ve İslam Allah'ın ayetini inkâr etmeyip ayetin dediğini yapmak olup ayet bizlere Ehlibeyti sevmeyi emretmektedir. Ehlibeyti sevmeden yani İslam'ı Ehlibeyt gibi yaşamadan İslam olunmadan İman sahibi insan da olunamaz. Kendi nefesine göre nefsinin izin verdiği kadar içinde şirk olan inancı yaşamayla Ehlibeytten uzak olan kişiler, kendi insanlıklarından uzak olurlar. Ehlibeyt, bizim insanlığımızın kemâl derecesinde tecellisidir. Ehlibeyte benzemekten uzak, şirk içinde, kendisine diri, tevhide ve insanlığına ölü olanlar, nefesine ve şirkine ölmeden Ehlibeyte, insanlığa ve imana dirilemezler. İçinde Ehlibeyt olmayan ruhsuz cesettir. Secde suresi 9 ayeti kerimede,

Sonra onu tamamlayıp şekillendirmiş, ona kendi ruhundan üflemiştir. Ve sizin için kulaklar, gözler, kalpler yaratmıştır. Ne kadar az şükrediyorsunuz!

denilerek bizlere bu gerçek beyan edilmektedir. Ehlibeyt, Muhammedî nurla ruhlanmış olanlardır. Allah'ın ruhundan üfledikleridir. Onlarda, Şehadet âlemi olan bu âlemde Tevhit olan, Allah'ı her yüzde göreceğ göz, her seste işitecek kulak, her zerrede sevecek kalp vardır. Bizler Ehlibeyti yani tevhide, Ehlibeyte hizmetle kalben sevmeyi, var olan gözümüz görmez, var olan kulağımız işitmez, var olan kalbimiz fikredip sevmeyi olarak kalacak, şükredenler olamayacağız. Burada görmek, işitmek, sevmek ve fikretmek, eşyayı değil Hakk'ı görüp, işitip, sevip, fikretmek olarak zikredilmektedir. Yoksa eşyayı görmek için insan olmaya gerek yok, eşyayı mahlûkta görmektedir. Mahlûkluktan kurtulup insanlığa yücelmek istiyorsak, Allah'ın Ey İnsan! Diye zikrettiği olmak istiyorsak, Ehlibeyti, Ehlibeytin halini yaşantımıza sokarak yaşantımızın içine almalı, tevhide ölü oluşumuzu daima diri olan Ehlibeyt ile diriltmeliyiz. Bu ise ancak, Mürşid-i Kâmil'e tâbilikle mümkündür. Hu...

Dembir: Eyvallah efendim gönlünüze sağlık.

Sizden Gelenler

Ölüm deyince yaşamsal fonksiyonların sona ermesi, o alanda bir vücudun bulunmaması, fenası olanların ifnası geliverdi gönlümüze. İnsanla ölümü birleştiren de yalnızca insana mahsus iki tür ölüm görüldü. Birinci ölüm, Efendi Babamın deyimiyle zor tokmağı ile olan. Bu dünyaya ait olan beden varlığının yine bu dünyada kalması, diğeri Allah'ın kendine seçtiklerinin tattığı, Cenab-ı Resulullah efendimizin "Ölmezden evvel ölünüz" dediği ölüm. Bu ölüme ehlullah,

Ölüm dedikleri bir halveti yar.

Niyazî-î Mısri Hz ölümün sevgiliye kavuşmak olduğunu,

Ölün ölün ölmekten korkmayın, ölüm yok olmak değil, hakikatte var olmaktır.

Mevlana Hz ölümün baki olanda dirilik olduğunu,

Ölen hayvan imiş âşıklar ölmez.

Yunus Emre Hz bir kere öterek nefesine ölümü tattıran âşıkların umman-ı aşkta daim diri olduklarını,

Ölüm bir odadan diğerine geçmektir.

Gönlümüzün Sultanı Halil İbrahim Baki Hz görünende görünmeyenin gizli olduğunu,

Zatına zatı şahittir, ölmeden ölünen yerdir.

Efendi Babam zatından zatına sıfatlanışı olan, kendisini yine kendisinin gördüğünü, Muhammed aynasından Allah'ın görüldüğünü

söyleyerek, sadırda yaşadıkları zevki, bugün bu yolda olan bizlere ışık tutabilmek için satırlara nakletmişler. Bizlerde bize sunulan bu büyük lütfun değerini bilerek, Sultanımıza tam teslimiyetle, sadakatle, samimiyetle, eminlikle, aşkla bildirdiğinin zikrinde ve tefekküründe bulunmalı, bizi gaflete düşüren zulmani sıfatları terk ederek, nefsimizi ruhumuza secde ettirip, ölümsüz olana ulaşarak, yaradılış amacımıza hizmet etmeliyiz. Allah'ın bilinmekliği için teşbihe çıkardığı fiil ve sıfatlarını, acziyetimizi ve kulluğumuzu idrak için tenzih ettiği zatını nispet etmekten kurtulup, Allah ile tevhit ederek, Hak görüp, Hak işitip, Hak söyleyip huzuru hakta yaşamalıyız.

Rabbim Allah'ta Allah'ı seyire gidilen yolculukta tutmuş olduğu elimizi bırakmasın, nazarını üzerimizden çekmesin, yolumuzda baki eylesin. Aşk-u niyazımızla. Hu..

Emel Çeneli

**Her kime açılrsa hicap
Hep gördüğü didar olur
Gözüne set olmaz serap
Hep gördüğü didar olur**

**Dünya ve ukbadan geçer
Vahdet ile kanat açar
Şer ve sevabından geçer
Hep gördüğü didar olur**

**Söyler kelim bakar sana
Görmez gözü hiç masiva
Vermiş gönül Hak'tan yana
Hep gördüğü didar olur**

**Ol sırra ermiş mutlaka
Kalbi secde etmiş Hakk'a
Seyranı var Kaf'tan Kaf'a
Hep gördüğü didar olur**

**Görmez hiç ol nar-ı azap
Geçmeyecek köprü sırat
Dünyada çün vermiş hesap
Hep gördüğü didar olur**

**Bunlardır Hakk'ın kulları
Takdire bağlı işleri
Kur'an okur hep dilleri
Hep gördüğü didar olur**

**Fehmi'ye ol haldaş olur
Yolunda ol can baş olur
Sırrına ol sırdaş olur
Hep gördüğü didar olur**

MEYDANIN ÇOCUKLARI

Dembir: Yusuf, ölüm nedir?

Yusuf: Öykü anlatmaktır.

Dembir: İnsanlar ölünce ne olur?

Yusuf: Kan olur. Birisi onu ateşleyince eli, bacağı, kolu falan kan olur.

Dembir: Peki, sen hiç ölü gördün mü?

Yusuf: Evet, bir hayvan, bir solucan gördüm.

Dembir: Ölünce ne oluyor?

Yusuf: Ölünce ayağa kalkamıyoruz.

Dembir: Ölen nereye gidiyor?

Yusuf: Hastaneye sonra polise, sonra da eve gidiyor ve iyileşiyor.

Yusuf Yörüger 4,5 yaşında

Dembir: Asya, ölüm nedir?

Asya Yörüger 6,5 yaşında

Asya: İnsanlar çok yaşlanınca ya da kanser olunca öldükleri bir şey.

Dembir: Herkes ölür mü?

Asya: Evet ama bazıları hemen ölmez.

Dembir: Peki, ölüm deyince aklına ne geliyor?

Asya: Dedelerimizin dedesi, dedelerimizin dedesinin dedesi, anneannelerimizin anneanesi, anneannelerimizin anneannesinin anneanesi, onlar ölüyor işte.

Dembir: Ölen insanın başına ne gelir?

Asya: Ya cennete gider ya da başka bir dünyada hayata devam eder. Oraya gidince bebekliğine geri dönmüyorsun.

Dembir: Oradaki hayat nasıl?

Asya: Bilmiyorum, iyi bir insan olmayı öğrenirsem başka dünyada ailemle yaşamaya devam edebilirim.

Dembir: Ne olunca bu insan öldü diyoruz?

Asya: Artık bir ilişki kuramaz ya da yemek yiyemez. Gelipte hadi koşalım, bisiklet sürelim diyemez.

Dembir: Ölüm gerekli mi?

Asya: Evet çünkü insanlar ölmezse ağaçlar da ölmez.

Dembir: Özlem, ölüm nedir?

Özlem: Bir hırsızın yabancı birisini öldürmesidir.

Kötü bir şeydir çünkü birisi ölürse onu tanıyanlar üzülebilir.

Dembir: Peki, herkes ölür mü?

Özlem: Bir hırsız bir ülkeye gidip ateş açınca herkes ölmez ama en az 6 kişi hatta 25-30 kişi ölebilir.

Dembir: Sen hiç ölü gördün mü?

Özlem: Filmlerde gördüm.

Dembir: Ölüm deyince aklına ne geliyor?

Özlem: Silah geliyor, hırsız geliyor, para, altın, cüzdan geliyor.

Dembir: İnsanlar ölünce nereye giderler?

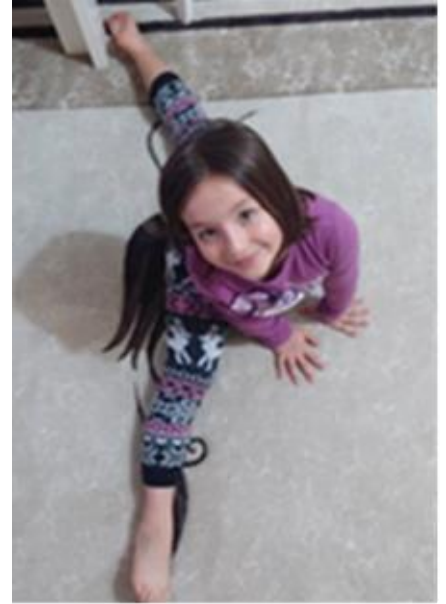
Özlem: Mezarlığa gömülürler ve Allah o ölen kişiyi mezarlıktan alır ve cennete gönderir.

Dembir: Neden cennete gönderir?

Özlem: Çünkü ölüleri gönderebileceği başka bir yer yoktur.

Dembir: Orada nasıl bir yaşam var?

Özlem: Orada da yaşam var. Mesela cennette bir şey isteyince önümüze getirecekmiş Allah. Yiyecek içecek bir şeyler isteyince de getirir mi diye sordum anneme evet dedi. Tuvaletimi yapmak isteyince nasıl yaparım dedim, orada bir ev oluyormuş oraya gidiliyormuş.

Özlem Tekşen 8,5 yaşında

Dembir: İlknur, ölüm nedir?

İlknur: Ölüm buradan Allah'ın yanına gitmektir.

Dembir: Ölümü tanımlar mısın?

İlknur: Bir diyardan başka bir diyara geçmek... İki türlü diyar var, eğer bu dünyada iyilik yaptıysak cennete kötülük yaptıysak cehenneme gideceğiz.

Dembir: Herkes ölür mü?

İlknur: Canlı herkes ölür, hayvanlar ve bitkiler de dâhil.

Dembir: Bir canlıya ne olunca bu artık ölmüş diyoruz?

İlknur: Çok yaşlanmış, gözleri kapanmış, uyandırmaya çalışmışlar ama uyanmamışsa ona ölü denir ve toprağın altına gömerler onu.

Dembir: Sen hiç ölü gördün mü?

İlknur: Cesetler yerin altına gömüldüğü için hiç görmedim.

Dembir: Ölüler ne yapamazlar?

İlknur: Dünyaya geri dönemezler.

İlknur Mazak 8,5 yaşında

Dembir: Melisa, ölüm deyince aklına ne geliyor?

Melisa: Bir insanın hayatını yitirdiği geliyor. Dünyaya son veriyor.

Dembir: Ölüm iyi bir şey mi, kötü bir şey mi?

Melisa: Kötü bir şey, aklıma özlemek geliyor.

Dembir: Peki, ölen bir insanın başına ne geliyor acaba?

Melisa: Cennet veya cehenneme gidiyor.

Dembir: Ne olunca öldü diyoruz?

Melisa: Nefes almıyor, yaşamıyor, konuşmuyor, yürümüyor, göz kırpmıyor, en önemlisi de hareket etmiyor.

Dembir: Beden duruyor ama hareket edemiyor, ne oluyor acaba içinden bir şey mi çıkıyor dersin?

Melisa: Harbiden ne oluyor çok merak ettim. Acaba kalp mi çıkıyor kalp nefes alıyor ya! Çok garip Çanakkale savaşında bir sürü insan ölüyor ama toprağın altında kimse yok. Bir beyin fırtınası yaşıyorum şu anda.

Dembir: Ölüm neden var acaba?

Melisa: Yaş sınırı olmazdı o zaman. Aslında yaş sınırı yok ki 85 yaşındaki de ölüyor 23 yaşındaki de ölüyor.

Melisa Türksün 9 yaşında

Ercan Günal 10 yaşında

Dembir: Ercan, ölüm nedir?

Ercan: Kimilerine göre kötü, kimilerine göre iyidir. Bazıları ölmek istemez ama bazıları birisi onu öldürsün ister.

Dembir: Ölüm deyince senin aklına ne geliyor?

Ercan: Ölmek demek ya cennete ya da cehenneme gitmek ya da Allah'ın yanına gitmek... Bu dünyadan başka bir dünyaya geçmek...

Dembir: Ölüm olmazsa olmaz mı?

Ercan: Allah öyle istemiş. Ölüm olmasaydı dünyada hep aynı kişiler olurdu. Ölüm kötü bir şeydir insan yaşamak ister.

Dembir: Ölen insana ne oluyor da öldü diyoruz?

Ercan: Nefesi kesiliyor, kalbi atmıyor, gözünü dünyaya kapatıyor.

**Oyulanma sakın gurbet elinde
Yar bekler sabırla gönül evinde
Kucak açmış durur aşk mevsiminde
Zamanında gülün açması gerek**

**Âşıklar buluşur hatır sorarlar
Sarılırlar yarla kucaklaşırlar
Uzakta duranlar mahrum kalırlar
Zamanında gülün açması gerek**

**Dostun elini tut alasin öğüt
Hale dökmek için etme tereddüt
Zikre hizmet edip aşkını büyüt
Zamanında gülün açması gerek**

**Garipliği Hakk'a giden yol eyle
Halil meydanında varın yok eyle
Mevcut olan tektir biri zevk eyle
Zamanında gülün açması gerek**

MAKALE

Seyyid Pir Muhammed Nurûl Arabî Hazretleri

RİSALEYİ NOKTA-TÛL-BEYAN *Bismillahirrahmanirrahim*

Yirminci Bölüm.

Men aref-e nefis-ehu fekad aref-e rabbe-hu Ey Talip-i âşık, sözü uzatmayalım. Asıl maksadımız kişi nefisini bilip, Rabbini bile. Her kimin nefisini bilmeye erdi, o Rab'ını bildi.

Şimdi, mümkün değildir ki cehaletle nefis biline, ilim gerektir. Ve ilim bilmek her kişiye farzdır. Kadınlara dahi farz oldu. Nitekim Resul-ü Ekrem buyurur;

“Her Müslüman olan erkek ve kadına ilim farzdır”

Ve ilim odur ki, seni helâktan kurtara ve Hak yakınlığına ulaşa. Her kişinin kıymeti ilmine ve istidadına göredir. Amma zâhir ilimle nefis tevhit olmaz, zira üstün olduğunu göstermek ister. Okudukça daima kibri artar, büyükenip gösterişi çoğalır. Nice kelimeler söylemek ile gafil olur. Nitekim Resulullah buyurur;

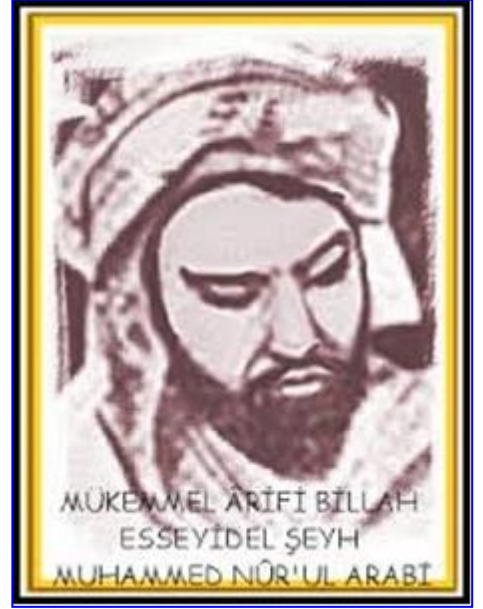
“Her kimde bir zerre kibir olsa o kimse cennete giremez”

“ Bir nice kimseler Kur’an okurlar, Kur’an onlara lanet eder”

Ey yar, Allah’u Teâlâ’dan ümit kesmeyip talep ardınca olmak gerektir. Zira Hak’tan ümit tutmak, Hak’tan ihsan ummaktır. Ol kapıdan kimse mahrum olmaz. Sen ne istersen ol kapıdan um ki hiç dilencisini mahrum koymaz. Ey yar bil ki, ilmin iki yüzü vardır, biri zâhir, biri bâtın. Bu iki yüzden nice yüz bin cemel zuhur etti. Ehl-i zâhir, ilmin zâhiri ile meşgul oldular. Eğer zâhiri bilip, bâtını bilmezse cahil olur. Eğer zâhirini bilmeyip, bâtını bilirse noksan olur. Yani zâhir ilmi bilip, bâtın ilmi bilmeyen cahildir. Bâtın ilmini bilip, zâhir ilmi bilmeyen eksiktir. İkisinden dahi hünerin olsun Mürşid-i Kâmilliğe varasın.

Ey yar, zâhir ilmi; insanı dünya hizmetine eriştirir ve ilm-i bâtın; insanı Hakk’a eriştirir. Bu bakidir, o fanidir. Hangisine gerekse onunla meşgul olasın. Şimdi ey talip, kendi bâtından sana bir nice haber vereyim ki, bunu bilmekle bâtının kilidi açılsın. Zira nefisini bilmek Hakk’ı bilmenin anahtarıdır. Şimdi bil ki, insanın bedeni bir şehirdir. Ve büyük âlem gibidir. Nebi As buyurur; *“Suretten murat sıfattır. İnsan mazhar-ı sıfatullahtır.”*

Cem’i sıfat Hak Hazretlerinin iki sıfatından olur, geri kalan sıfatlar o iki sıfatının mazhardır. Yani Hak Teâlâ Hazretlerinin bütün kavli ve fiili bu iki sıfattan zâhir olur ki; biri cemel sıfatı, biri celal sıfatıdır. Cehennem celal sıfatı tecellisidir. Cennet cemel sıfatı tecellisidir. İnsan dahi bu iki sıfatla muttasıftır. Her hangisi galip ise, sonu ondadır.

Ey yar, vacip oldu ki kendi vücudunda bu sıfatları bulasın. Cemalde isen teşekkür edesin, celalde isen cihadı ekbere rücu edesin. Zira cihad-ı Ekber saadet-i ebedidir. Cihad-ı asker arzu-u bedenidir. Yani büyük cihat sonsuz saadettir, küçük cihat beden arzusudur. Nitekim Hz. Resul Uhud Savaşı’ndan dönünce ashabına şöyle buyurdu, *“Küçük cihattan büyük cihada döndük, şimdiden sonra cihad-ı Ekber ile meşgul olun.”* Ashab dediler ki; *“Ya Resulullah, büyük cihad nedir?”* Resulullah Hazretleri buyurdular, *“Nefsinizi feth edin ki, zikrullahı fırsat bulasınız ve mecal bulasınız ve gönlünüzün şehrinde hikmet çeşmeleri cereyan edip âlem keşfolu”*

Bir kimse nefsini bilmeyince kendine cihad edemez. Şimdi dinle ki bâtın ehli nefsini bilmekte ne çok sözler söylemişlerdir. Her kişi dinlese mutlu olur. Nefsini yele verme insaf et ve adalet göster ki mutluluğa eresin.

Yirmi Birinci Bölüm

Gönül Şehrini beyan eder. Ey Talip-i âşık, bil ki gönül büyük bir şehir gibidir. O şehirde iki padişah vardır. Her biri kendi işine hükmeder ve hangisi galip olsa hüküm onundur. İki padişahın biri akıldır ve biri tabiattır. Tabiatın bir adı nefistir. Hakikatte ikisi dahi sıfatıdır. Ama celal sıfatı ile sıfatlandırığında adı nef-s-i emmaredir. Bu ikisinin kumandanları vardır. Bu askerleri bilmezsen birbirine karşı çıkarmazsan cihad edemezsin.

Bu iki padişahın aslı cemal ve celaldır. Celal sıfatının on beş kumandanı vardır. Cemal sıfatının on yedi kumandanı vardır. Bunlar daima kavga ve düşmanlık üzerinedirler. Daim bu adet üzerinedir. Keşf olmazsa, ehline ilahi sırlar açılmayacaktır. Gerçi hazır ve düzenlenmiş basit akılla nice cahil, celal sıfatının uluları; tamah, hırs, cehil, kibir, kin, ucub, buuz, haset, gazap, adavet, gıybet, alaya alma, kızmak, inkâr ve gaflettir. Cemal sıfatının dahi vasıfları; evvel kanaattir. Ve itimat, ilim, hilim, tevazu, sabır, sehavet, şefkat, ikrar, tevekkül, huzur-u kalp, hürmet, sıdk, mürüvvet, kerem, feragat ve aşk-ı ilahidir.

Marifet sırlarını cahile açma, şekerini papağana ver, karga onun kıymetini bilmez. Cehalet olsa kibar huy, ne talim eyler ne eğitir ey yar-ı aziz. Bildin ki on yedi cemal asker başı ve on beş celal asker başı vardır. Bunlar otuz iki savaşıdır. Her birinin bin kere bin askeri vardır. Daima birbiri ile savaştadırlar. Şaşılacak şey ki, gaflet uykusu gözünü kör eylemiştir. Kendi kendinden haberin yoktur. Eğer dersin ki bu otuz iki askerin başlarını bildik, amma askerini bilmedik. Şimdi bil ki, âdem daima düşünceler içindedir. Şimdi her fikir ki sana aç gözlülük için gelir, o nefsin askeridir. Bu cümle halkı belaya uğratan nefsin askeridir. Her fikir ki sana iman için gelir, o imanın askeridir ve iman ehli daim şükür fikrindedirler. Ve her fikir ki sana cehaletten gelir, o da cehaletin askeridir. Ve her fikir ki sana ilim için gelir, o da ilim askeridir. Ve bu ilmin askeri, on sekiz bin âlemi tutmuştur. Ama her şirk ehline yardım eylemez, lakin her kimsenin nasibi değildir. Geri kalanlarını buna göre kıyas eyle. Herhangi sıfat için ne fikir gelirse, o fikir o sıfatın askeridir. Ama sana bir haber vereyim ki, bu haberle cümle haberlerden haberdar olasın. Şimdi bil ki, gönül daima fikirden dolayı değildir. Her fikir ki sana gelir, ya iyidir yahut yaramaz. Eğer iyi gelirse bil ki, sıfatı cemaldır. Rahmanidir. O fikrin ardınca git ve elinden geldikçe o fikre uy. Eğer sana yaramaz fikir ve endişeler gelirse bil ki sıfatı celaldır ve nefistir ve ondan yüz çevir. Ve şunu muhakkak bil ki, her kişiye her ne hareket gelirse nefsinden gelir. Ve her ne izzet gelirse imandan gelir. Nitekim Emir-ül Müminun Hz. Ali buyurdu,

“Kanaat eden aziz olur, tamah eden zelil olur.”

Her bela ve kaza ki âdeme gelir tamahtan gelir ve her mahrumluğu hırsından bulur. Nitekim Hz As buyururlar,

“Bütün hırslular mahrumdur, tamah edenlerin hepsi kötüdür”

Ve dahi cahil ömrünü dünyaya sarf eyler. Nitekim Hz. Resul (S.A.S.) buyurur;

“Cahilin nimeti çürüyüp gitmiş bitmiş sebzeye benzer, ne kendisine faydası var ne başkasına”

Ve dahi kibirli olanı ne Allah sever, ne peygamber sever ne de halk sever. Nitekim buyurur, “Kibir ile olana övgü yoktur” ve dahi asla cimri rahmet bulmaz ve cennete girmez. Yine Resulullah (S.A.S.) buyurur;

“Cimri cennete girmez ne kadar da ibadet etse.”

Ve dahi cömert cehenneme girmez eğer fasık dahi olsa. Nitekim buyurur; *“Eli açık kimse günahkâr da olsa cehenneme girmez”* ve dahi Hak Teâlâ cömertliği imanla zikretti. Nisa Suresi 39. Ayet

“Allah’a ve ahiret gününe inananlar kendilerine Allah tarafından verilen rızıklardan ihtiyacı olanlara bağışlarlar.”

Ey biçare âdemoğlu, nedir bunca kendine zahmet ve meşakkat verirsin ve belaya girersin rızık için? Hz. Ali Aleyhisselam’ın buyruğudur,

“Yani, herkesin rızığı, eceli bellidir. Hırslı kişi mahrum kalır, cimri kötüdür, hasetçi aldanmıştır.”

Ey yar, eğer binlerce delil ve bürhan ve ayeti Kur’an ve hadis ve haber ve ümmet izahı ve hidayet ehli olsa, bir nefis ki azgın ola ona çare yoktur. Delilimiz o dur ki, Muhammed Mustafa ki, apaçık mucizeler sahibi bir kâmil padişah, Ebu Leheb’e bir derman bulmadı. Ve kurtuluş bulmadı. Düzelmeyen nefis sahibini zorlar, sıkıştırır. Zira ki kendinin zevki doymadadır. Hele hüküm sahibi olursa! Yaşamı elinde bulundurur. İnsanlara hükmetmeye, tutmak, salıvermek yetkisine düşkündür. Herkes Hak kelamını dinlemek istemez. Dünya hadiselerinden kötü bir şeyle uğraşsa, zorda idim mecbur kaldım der. İnanma ki doğru değildir. Ondandır bir şey isteme, kör, katı yürekli ve namerttir. İş daim gönül kırmaktır, sözleri yakıcıdır. Halka saldırmak ister ve kendisinden ulu olanın önüne geçmeyi sever ve Hak söze inat eder ve intikam almayı sever. Ve her daim tecavüzdendir. Ey yar, nefsin yüz bin kötülüğünü açıklasam daha da fazladır. Amma nefsi gayet azgınlaştıran dünya hizmetidir ve maldır ve cehalettir. Bu üçü de bir kişide olsa, binlerce Nemrut ve Firavun ondan ders alır. Nefsi açlıktan ve yokluktan başka bir şeyle yenemediler. Çünkü hiçbir aç ve üryan Allah’lık davası etmedi. Ve nefsi açlıktan ve yokluktan gayrı nesne terbiye etmedi. Ama onda dahi tehlike vardır. Nitekim Resul buyurur, **“Yoksul küfür söylemeye yakındır.”** Her huy âdemden ölünceye dek tükenmez. Her fena huyunda kim kıldı karar, ta ölünce seni kılar bi karar. Mücadele kıl, fena huyunu döndüresin, cihana güzel huy gönderesin. Cümle ilmin maksudu bu ki yaramaz huyun ola iyi huy. İş bu derdin dilersen dermanını Mürşide var senden isteneni yap. Ey yar, her iyi ya da fena huy âdemden ölünceye dek gitmez. Nitekim buyrulmuştur, **“Kötü huy tabiatından doğar, ölmeden önce çıkıp gitmez .”** Amma Hz. Mevlana Hüdavendigar buyurur ki; **“Eğer mermer taş isen dahi bir gönül erine ve ehline erişesin Cevher olasın Kalbin ne kadar da mermer gibi katı olsa Gönül ehlinin yanına gelersen mücevher olur”**

Ey Talip-i âşık, bunun çaresi bir insan-ı kâmil sohbetinde olmaktır.

Aşk u niyazlarımla

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Yirminci Sofra

Bismillahirrahmanirrahim.

Yüce Allah Kur'an'ı Kerimin Maide suresi 67 ayetinde,

Ey Peygamber, Rabbinden sana indirileni tebliğ et. Eğer yapmazsan O'nun elçiliğini yerine getirmemiş olursun.

buyrulmaktadır. Beyzavi (Ks.S.) şöyle diyor: *"Ayetin zâhiri, bütün indirilen şeyin tebliğini gerektirir. Belki de murad, kulların menfaatlerine uygun olanı tebliğdir. Çünkü Allah'ın işşasını haram kıldığı sırları da vardır."* Süfyan İbnu Uveyne, Ebu Hüreyre (R.A.) den Peygamber Aleyhisselam Efendimiz'in şöyle dediğini rivayet etmiştir, *"Öyle ilim vardır ki kapalı inci gibidir. Onu Allah'ı bilen âlimlerden başkası bilmez. Onu söyledikleri zaman kibirlilerden başkası inkâr etmez."* Avarifte de bu mevcuttur. Hadis şunu ifade etmektedir. Yani ilmin başkasına göre kapalı oluşu, kapalı eşyanın kıymet, güzellik, üstünlük bakımından kapalı olmayan nisbeti gibidir. Bu takdirde Hadisin manası şöyle olur. İlimler arasında kapalı ve saklı eşya gibi bir ilim vardır ki onu ancak Allah'ı bilen âlimlerden başkası bilmez. Bu ilmi söylese, onu ancak gaflet ehli ve suret erbabı inkâr eder çünkü bu ilim suret ilmi değildir. Eh kişi de bilmediğine düşmandır. İhya'da Zeynü'labidin'den rivayet edilen bir beyt vardır. *"Nice ilim cevheri var ki onu saçsam sen puta tapıyorsun derler. Mü'minlerden birtakım adamlar kanımı helal sayarlar ve yaptıkları şeylerin en kötüsünü güzel sanırlar."* Fakir der ki, bu zikredilen âlim o kimsedir ki onun ilminin cevherlerini, sadeplerin âlimleri, hatta meşayihinde çoğu anlamaz. Nitekim Şeyh Akşemseddin, Risale-i Nuriyyesi'nde şöyle diyor. Bir kısım da var ki ehl-i hakikatten olmayan şeyhler onu inkâr ederler. Bu âlim tıpkı şu denize benzer. Halk arasındaki şüphe ve ihtilaf rüzgârlarının esmesi neticesinde üstünün dalgalanmasından dibi etkilenip hareket etmez. Onlar varlık Arşının gölgesi altında oturmuş, oradan korkusuz ve hüzensüz insanların hallerini seyrederek.

Hikâye olunur ki tüccarlardan biri, dirhemlerle, dinarlarla dolu bir gemi ile bir padişahın memleketine gitmiş. *"Bu şehirde ticarete bana kim denktir?"* diye dellal çağırılmış. Hiç kimse bulunmamış. Yalnız bir kişi çıkmış ama elbisesinin eskiliğinden ve isminin küçük görülmesinden dolayı onun zengin olduğu bilinmezmiş. Meğer bu zata babalarından, dedelerinden bitmez tükenmez hazineler kalmış imiş. Kendisi her gün o kalan cevherlerden bir cevher döğer, onu yemeğe katar, yanındakilerine yedirirmiş. Onların kuvvetleri günden güne artarmış. Tacir bunu duyunca hemen ona misafir olmak istemiş. O da bunu misafir kabul etmiş. Yine âdeti vechile önüne bir cevher koymuş, döğmek istemiş. Tüccar, *"Bunu bana ver, gemidekilerin hepsini sana vereyim."* demiş. O zat, *"Hayır, senin geminde olanları ben ne yapayım? Ben hamal değilim. Bana bu yeter. Senin geminde olanlara ihtiyacım yok benim."* Tüccar demiş ki, *"O halde bana hibe et."* O zat, *"Bizim âdetimiz, demiş, cevheri döğmeden müstahak olanlara vermemektir. Çünkü cevheri bütün alırsa bunu zaptedemez, fazla yer bu yüzden helak olur. Onun için döğerler, yemeğe katarlar ve o suretle yiyenlerin önüne koyarlar. Onlar da bunu yerlerse akılları, zihinleri ve fikirleri nurlanır, zekâları artar, bunun gibisini kazanmaya muktedir olurlar."*

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

Ölüm...

Öldüren de dirilten de O'dur. (53-44) Hiç şüphesiz, göklerin ve yerin mülkü Allah'ındır. O, diriltir de, öldürür de. Size O'ndan başka ne bir dost vardır, ne de bir yardımcı. (9-116) Ondan başka hiçbir ilâh yoktur. O hem yaşatır, hem öldürür. O sizin de Rabbiniz, sizden önceki babalarınızın da Rabbidir. (44-8) Aranızda ölümü takdir eden biziz ve bizim önümüze geçilmez. (56-60)

Her nerede olursanız olun ölüm size yetişir, son derece sağlam kaleler içinde de bulunsanız yine kurtulamazsınız. Onlara bir iyilik erişirse "Bu, Allah'tandır" derler, bir kötülüğe uğrarlarsa, "Bu, senin yüzündendir." derler. Ey Muhammed! De ki: "Hepsi Allah'tandır." Bu topluma ne oluyor ki, hiç söz anlamaya yanaşmıyorlar? (4-78) Şüphesiz ki, kıyamet saatinin bilgisi Allah yanındadır. Yağmuru O yağdırır, rahimlerde ne varsa O bilir. Hiçbir kimse yarın ne kazanacağını bilmez. Hiçbir kimse hangi yerde öleceğini de bilemez. Şüphesiz ki Allah her şeyi hakkıyla bilir, her şeyden haberdardır. (31-34) De ki: "Sizin kendisinden kaçtığınız ölüm, muhakkak sizi bulacaktır. Sonra görünmeyeni ve görüneni bilene döndürüleceksiniz. O size yaptıklarınızı haber verecektir. (62-8) De ki: "Eğer ölümden veya öldürülmekten kaçırıyorsanız, kaçmak size asla fayda vermez. Vereceğini var saydığınız takdirde de ancak pek az faydalandırılırsınız." (33-16)

"Ey Rabbim! Sen bana dünya mülkünden nasip verdin ve bana rüyaların tabirinden bir ilim öğrettin. Ey gökleri ve yeri yoktan var eden Rabbim! Benim velim sensin, benim canımı Müslüman olarak al ve beni salih kulların arasına kat!" (12-101) De ki: Benim namazım, ibadetim, hayatım ve ölümüm hep âlemlerin Rabbi Allah içindir. (6-162) "Senin bize kızman da sırf Rabbimizin ayetleri gelince onlara iman etmemizden dolaydır. Ey Rabbimiz! Üzerimize sabır yağdır ve canımızı Müslüman olarak al." derler. (7-126) Yoksa günah işleyip de kendisine ölüm gelince: "İşte ben şimdi tövbe ettim." diyen kimselerin tövbesi kabul edilmez. Kâfir olarak ölenlerin de tövbeleri kabul edilmez. İşte bunlara ahirette can yakıcı bir azap hazırlamışızdır. (4-18) Muhakkak ki inkâr edenler ve kâfir oldukları halde de ölenler, yeryüzü dolusu altın fidye verseler bile hiç birisinden asla kabul edilmeyecektir. İşte dayanılmaz azap onlar içindir. Onların hiçbir yardımcıları da yoktur. (3-91)

Rahmetinin önünde müjdecî olarak rüzgârları gönderen O'dur. O rüzgârlar, yağmur yüklü bulutları yüklenince, onu kurak bir memlekete gönderir, sonra onunla yağmur yağdırır ve onunla her çeşit ürünü yetiştiririz. İşte Biz, ölüleri de böyle diriltiriz. Gerekir ki düşünür, ibret alırsınız. (7-57) O, ölüden diri çıkarır, diriden ölü çıkarır ve toprağa ölümünden sonra hayat verir. Sizler de işte öyle çıkarılacaksınız. (30-19) Rüzgârları gönderip bir bulut kaldıran da Allah'tır. Derken biz o ölmüş bir beldeye sevk etmişizdir. Böylece yeryüzüne ölümünden sonra onunla hayat veririz. İşte o dirilme de böyledir. (35-9) Gece ile gündüzün

değişmesinde ve Allah'ın gökten bir rızık sebebi olan yağmuru indirip de onunla yeryüzünü ölümünden sonra diriltmesinde ve rüzgârları yönlendirmesinde aklını kullanan bir topluluk için nice deliller vardır. (45-5) Şüphesiz ki taneleri ve çekirdekleri yaran Allah'tır. O, ölüden diri çıkarır, diriden de ölüyü çıkaran O'dur. İşte Allah budur. O halde nasıl yüz çevirirsiniz? (6-95) Hem bir delildir onlara ölü toprak. Biz ona hayat verdik ve ondan taneler çıkardık da ondan yiyip duruyorlar. (36-33) Biliniz ki Allah yeryüzünü ölümünden sonra diriltir. Belki aklınızı kullanırsınız diye size ayetleri

açıkladık. (57-17) Ey insanlar! Eğer öldükten sonra dirilmekten şüphede iseniz, ne olduğunuzu size açıklamak için şüphesiz biz sizi topraktan, sonra nutfeden sonra bir alakadan sonra yapısı belli belirsiz bir et parçasından yaratmışızdır. Dilediğimizi belli bir süreye kadar rahimlerde tutarız. Sonra sizi bir çocuk olarak çıkartırız, sonra sizi, olgunluk çağına erişmeniz için bırakırız. Bununla beraber kiminiz öldürülür, kiminiz de önceki bilgisinden sonra, hiçbir şey bilmemek üzere, ömrünün en fena zamanına ulaştırılır. Bir de yeryüzünü görürsün ki kupkuru; fakat biz onun üzerine su indirdiğimiz zaman, harekete geçer, kabarıp ve her güzel çiftten bitkiler bitirir. (22-5) Andolsun ki onlara, "Gökten su indirip, onunla ölümünün ardından yeryüzünü canlandıran kimdir?" diye sorsan, mutlaka, "Allah" derler. De ki: "Hamd Allah'a mahsustur." Fakat çokları akıllarını kullanmazlar. (29-63)

Allah gökten bir su indirdi ve onunla yeryüzüne ölümünden sonra hayat verdi. Şüphesiz ki bunda dinleyen bir millet için büyük bir ibret vardır. (16-65) Şüphesiz göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün birbiri ardınca gelişinde, insanlara yarar şeylerle denizde akıp giden gemide, Allah'ın yukarıdan bir su indirip de onunla yeri ölümünden sonra diriltmesinde, diriltip de üzerinde deprenen hayvanları yaymasında, rüzgârları değiştirmesinde, gök ile yer arasında emre hazır olan bulutta şüphesiz akıllı olan bir topluluk için elbette Allah'ın birliğine deliller vardır. (2-164) Her canlı ölümü tadacaktır. Kıyamet günü ecirleriniz size eksiksiz olarak verilecektir. Kim cehennemden uzaklaştırılıp cennete konursa o, gerçekten kurtuluşa ermiştir. Dünya hayatı, aldatıcı zevkten başka bir şey değildir. (3-185)

Şimdi bak Allah'ın rahmetinin eserlerine! Yeryüzünü ölümünden sonra nasıl diriltiyor? Şüphe yok ki O, mutlaka ölüleri diriltir. O her şeye kâdirdir. (30-50) Allah, sizi yarattı, sonra da sizi öldürecek. İcinizden kimi de, biraz bilgiden sonra eşyayı önceki bildiği gibi bilmesin diye, ömrün en kötü çağına kadar yaşatılır. Şüphesiz ki Allah çok bilgili ve büyük kudret sahibidir. (16-70) Sonra siz bunun ardından, muhakkak ki öleceksiniz. (23-15) Her nefis ölümü tadacaktır. Sizi bir imtihan olarak kötülük ve iyilikle deneyeceğiz. Hepiniz de sonunda bize döndürüleceksiniz. (21-35) Sen elbette öleceksin, onlar da elbette öleceklerdir. (39-30) Ey Muhammed! Senden önce de hiçbir insanı ölümsüz kılmadık, sen ölürsün de onlar baki kalır mı? Senin ölmenle rahata kavuşacaklarını mı sanıyorlar? (21-34) Nihayet onlardan birine ölüm gelip çattığında, "Rabbim, der, lütfen beni geri gönder," (23-99) De ki: "Size vekil kılınmış olan ölüm meleği canınızı alacak, sonra döndürülüp Rabbinize götürüleceksiniz." (32-11) Çoklukla övünmek, sizi kabirlere varıncaya kadar oyaladı. (102-1) O, hanginizin daha güzel iş yapacağını denemek için ölümü ve hayatı yarattı. O, üstündür, bağışlayandır. (67-2)

Birinize ölüm gelip de: "Rabbim, beni yakın bir süreye kadar erteleydin de sadaka verip iyilerden olsaydım!" demesinden önce, size verdiğimiz rızıktan Allah için harcayın. (63-10) Her kim Allah yolunda hicret ederse, yeryüzünde gidecek çok yer de bulur, genişlik de bulur. Her kim Allah'a ve Peygamberine hicret etmek maksadıyla evinden çıkar da sonra kendisine ölüm yetişirse, kuşkusuz onun mükâfatı Allah'a düşer. Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir. (4-100) Sonra şükredesiniz diye sizi ölümünüzün ardından yeniden diriltmiştik. (2-56)

Onlar orada ilk ölümden başka bir ölüm tatmazlar. Allah onları cehennem azabından korumuştur. (44-56)

Sadakallahülazim

Nam-ı Damperli Halil İbrahim Bâkî Hz

Bismillahirrahmanirrahim

İnsan her iki âleme mazhardır. İnsan nefsiyle dünyayı temsil eder, ruhuyla ukbayı yani manayı temsil eder. Her iki cihan sende mevcuttur. “*Sen kendini küçük bir şey mi zannedersin, iki cihan sende dürülü*” demiyor mu İmam Ali efendimiz. Ama insan varlık kitabını okuyamadığı için kendisini küçük bir şey zanneder. Dünyaya bakan yönümüzle kemalat sahibi olduk, manaya bakan yönümüzde en ufak bir kemalatımız yoksa insan-ı nakıs denilir ona, insan-ı kâmil denilmez. Onun için herkes kemalat sahibi olamaz. Önemli olan o kemalatı oluşturabilmektir. Bu da nasıl olur? Tanımadığımız, bilmediğimiz o yönümüzle tanışmaya başlamakla olur.

Peki, ben tanımadığım bir yönümü kendi gayretimle tanıyabilir miyim? Belki tanırın ama çok zaman alır. Hiç tanıyamazsın demeyeceğim, tanıyabilirsin ama çok uzar iş. Öyle yapacağına, o yönünü tanımış olan birisiyle dostluk oluşturursan işin kolaylaşır. Tenezzül meselesi. O yönümüzü görmemize engel olan, mani olan perde olan şeylerin tespiti lazım. Bunları birisi tespit edecek ki biz o engelleri kaldırmaya çalışalım. Bu tespitler, hilalin gözükmesidir. “*Artık benim bu yönümü tanıtacak, bu yönümü açığa çıkartacak bir meydana, bir yola bir ilime irfanıyete, bir kâmile ihtiyacım var*” diyeceksin. İhtiyaç hissediyorum dediğin an hilalin gözükteği andır. Senin karanlık olan o âleminin bir kısmı aydınlandı. Şimdi imsaka kalkma zamanı geldi, oruca başlayacaksın. Bir Mürşid-i Kâmilin dizine oturacaksın. Kalbi zikrullah telkin edilecek. O kalbi zikrullah, o nuru zikrullah imsaka kalkıştır. İmsaka kalkmak sünnettir, oruç farzdır. Muhammedi sünneti yerine getiriyorsun mürit Mürşid diz dize gelince. Hz Muhammed’in yaptığını yapıyorsun yani. İmsaka kalkmak Mürşid-i Kâmile intisap etmektir. Muhammedî sünnet tahakkuk ediyor orada.

Aç oruç tutmayın diyor, imsaka kalkın bir şeyler yiyin, sonra oruca niyetlenin diyor. Neden? Zikrullahsız oruç olmaz da onun için. O yolculuk baygınlık yapar eğer orucu aç tutuyorsan. O zikrullah ile oruca niyetleniyorsun. Neye niyetleniyorsun Mürşid-i Kamile intisapla? Diyorsun ki, “*Ruhumu aslıma uruç ettireceğim. Ruhumu gerçeğe ulaştıracağım*” Ve aslına dönüş yolculuğu başlıyor. İşte İsrâ suresi sana okunmaya, inzâl olmaya başladı. Gece yürüyüşü, Kimin eşliğinde? Cebrail’in eşliğinde. Cibril-i emin, görevi nedir? Vahiy meleği. Vahiy sıradan bir söz veya laf değildir. Vahyin sana açılması ilahi sırrı telkini, ilahi sırrın sana açılması demektir. Birisi bana Efendimi kastederek “*O senin neyin oluyor?*” diye sordu. Baktım yüzüne, soran kişi de Nakşi şeyhi. “*Söyleyeyim. O benim Cebrail’im, O benim Mikail’im, O benim İsrâfil’im, O benim Azrail’im*” dedim. “*Ben Melamileri biraz tuhaftır diye biliyordum ama bu kadar da sapık olduğunuzu bilmiyordum, onu da görmüş oldum*” dedi.

Evet, bu söz Haktır! Misali Cebrail’e benzer çünkü ilahi sırlar açılıyor orada sana, misali Mikail’e benzer çünkü sana manevi rızıklar yediriliyor orada, misali İsrâfil’e benzer çünkü sana olmadığın alanda hayat bahşediliyor yani bir görüş, bir anlayış, bir işitiş oluşturuluyor, misali Azrail’e benzer çünkü seni nispeti benliğinden ifna ediyor. Öyleyse bu dört büyük Ulû’l azam meleğinin misali vardır Mürşid-i Kâmilde çalışan. O halde Mürşit kime denirmiş görmek lazım. Şimdi buraya secde edilir mi edilmez mi? Mürşide secde edilmez diyenlere Mürşid kime denildiğini sormak lazım. Salık nereye secde ettiğini görecektir.

İmsaka kalkılır, Sünnetullah uygulanır orada, Elestü bi Rabbiküm... Resulullah bütün iman ettim diyenleri Akabe hurmalığında biata davet etti. Ve ayet indi “*Ey müminler! Topluca iman edin*” İşte orada biat açtı Hz Resulullah ve iman tazelediler.

Onlar dil ile ikrar etmişlerdi, henüz daha diz dize gelmemişlerdi. İnanmışlar, Resulullah'ın yanında bulunuyorlardı ama biatları yoktu. Ne zaman biat emri geldi, Hz Resulullah kadın erkek herkesi tek tek biatına aldı diz dize. Ve ayet indi "Bu gün sana biat edenler hakikatte ancak bize biat etti. Bizim elimiz onların elleri üzerindedir" diyor ayet. Biat olayını anlatan ayettir inzal olan. Kur'an'a kayıt geçti. O devirde yaşasaydık, biz de Resulullah'ın dizine oturup biat etseydik diyerek üzülmeylem diye bu ayet bize diyor ki "Hakikat-i Muhammediye yok olmadı, o ahkâm, o meydan hep devam edecek." Nereden biliyoruz bunu? "Sen ebter değilsin, ebter olanlar sana ebterdir diyenlerdir. Senin şanı biz çok yücelttik." diyor Allah. Onlar ebterliği erkek çocuğu olmayanlar için kullanıyorlardı. Resulullah'ın da erkek çocuğu yaşamadığı için, "Ebter bu, soyu kurumuş" dediler. Allah, Resulünü savunuyor "Sen ebter değilsin. Senin soyun kurumadı. Esas onların soyu kuruyacak" öyleyse ebterlik soyla değil, neseben değil manen. Onların düşünceleri iflas edecek, onların bu düşüncesi kuruyacak, ebter olacak. Ama senin görüşün ilelebet baki olacak diyor Allah. İşte bu biat Akabe hurmalığında tahakkuk etti ve ayet Kur'an'a kayıta geçti, sabitlendi. "Bugün sana biat edenler, hakikatte ancak bize biat etti. Bizim elimiz onların elinin üzerindedir. Kim ki bu biatından, ahidinden dönerse onu azapların en şiddetlisiyle cezalandırırız. Kim ki verdiği ahitte vefa gösterirse onu ilahi güzellikle nimetlerimizle mükâfatlandırırız." Dönen kendine dönecek, dönmeyen de kendine dönmeyecek.

Bu biat ne için? Bu sözleşme, bu ahit, inandım ve iman ettim diyenin bir yolculuğa çıkışıdır. İşte imsak gerçekleşti, Sünnetullah gerçekleşti. Mürit Mürşidiyle diz dize geldi, Elestü bi Rabbikum... Bezmi elestin tekrarı gerçekleşti. "Ben sizin rabbiniz değil miyim? Beli ya rabbi, sensin bizi var eden" Rabbiniz değil miyim? Allah'ınız değil miyim demiyor. Rab sıfatını zikrediyor orada, var eden, oluşturan, sana hayat sunan, sana imkân veren, seni insan diye nitelendiren ve seni yaratılmışlık âleminde en şerefli kılan. "Evet ya Rabbi! Sensin bizi var eden, sensin bizi ziynetleyen, sensin bize görmeyi, işitmeyi, konuşmayı, gücü, kuvveti, diriliği oluşturan." Rabbiniz değil miyim sorusuna cevap veriliyor. Sen her şeye kadir ve muktedirsin, sen her şeyi bilensin, her şeye gücü yetensin, dilediğini ol emri ile yerine getiriverensin. "Ol dedi var oldu cihan, olma derse mahf olur heman." Süleyman Çelebi Hz'nin dediği gibi. Senin ol emrinle biz varız, bizim senden müstakil ayrı bir mevcudiyetimiz yok, senin varlığınla varız. O halde bu verdiğiniz ahitten dönmeyin. Yani kendinize ait bir varlık çıkartmayın. Ama bu sözü, ahdi unuttuk. Gaflet ve delalet içerisinde ömrümüzü yaşarken Allah'ın rahman eli olan insan-ı kâmil tuttu elimizden.

Gerçek manada insan-ı kâmil Bismillahirrahmanirrahim'in sırrıdır, o yazı olan besmelenin canlısıdır insan-ı kâmil. İşte esirgeyen, bağışlayan ve Allah'ın adıyla bulunandır insan-ı kâmil, kendi adıyla değil. Allah'ın namına bulunandır, o besmele çalışır orada. Besmelenin manadaki bir diğer anlamı da Allah Rahman Rahim; tecelli zat, tecelli sıfat, tecelli efal'e işaretir. Mahiyetini aranızda keşfedin. Bu gün bu ahidin yapılması elest bezmindeki ahidin unutulmuşluğundan kaynaklanıyor. Verdiğin sözü unuttun, Rabbinden gafil, mahcup, kendini ilahlaştırmaya başladın, ulûhiyet iddiasına girdin. Ulûhiyet sahibi Allah'tır. Neden bu gaflete düştün? Fatiha da okunur, bizi delalette bırakma, bize dosdoğru yolu buldur, kendi katından

rızıklandığı nimetlere ulaştır diye. Günde beş kere toplam kırk kere namazda tekrarlanır ama o dosdoğru yolun ne olduğunu aramadan, Allah katındaki nimetlerin ne olduğunu bilmeden. Deyip duruyorlar, ömürleri öyle geçiyor, karşılına da çıksa tanımayıp tekme vurup geçecekler yine Fatiha'yı okumaya devam edecekler.

İşte o ahit Akabe hurmalığında diz dize el ele kadın ve erkek istisnasız bu ahdi tazelediler.

Bu sünnetullahtır.

Miraç Kandili

Mirac Gecesi, Recep ayının 27. gecesidir. Mirac mucizesi, hicretten bir buçuk yıl önce, 621 yılı başlarında vuku bulmuştur. Kelime anlamı olarak “İsrâ” gece yürüyüşü, gece yolculuk etmek, “Mirac” ise yükselmek anlamlarına gelmektedir. İsrâ ve Mirac hadisesi, Cenabı Resulullah Efendimizin peygamberliğinin on ikinci yılında, Mekke’de vuku bulmuştur.

Mekke’de o dönem müşrikler, kendilerine bildirilen tevhidi, nefsanîyet üzerine kurulu saltanatlık ve nefislerinin ilahlığına yapılan secde üzerine kurulu, içinde şirk, küfür, zulüm barındıran yaşamlarıyla oluşmuş anlayışlarından dolayı kabul etmiyorlar, kendi anlayışlarını olması gereken en güzel hal zannediyorlardı. Sunulan tevhidi kabul edenlere yaptıkları işkenceler ve dahi onları öldürmeleri ve bunu herkesin göreceği şekilde yapıyor oluşları tevhidi kabul edişi yok etmek içindi lakin ne yaparlarsa yapsınlar tevhidin kabul edilmesinin önüne geçemiyorlardı. Onlar da “*Madem tevhidin kabul edilmesini engelleyemiyoruz o halde tevhidi yok edelim ki kabul edilecek kalmayın*” düşüncesiyle Cenabı Resulullah efendimizi öldürmeyi kararlaştırdılar çünkü tevhit sadece bildirdiği değil bizzat kendisiydi.

Görevlendirdikleri kalbi kara, gözü kara, kulağı nefsanîyetle tıkalı Kâbe’deki üç büyük putun tapınıcıları ki bu putlar, Lat, Uzza, Menat olarak isimlendirilmiş olan Servet, Şöhret Şehvet putlarıdır, her yerde Cenabı Resulullah efendimizi arıyorlardı. Amaçları bulunduğu yerde onu öldürmekti. Cenabı Resulullah efendimiz bunu bildiğinden gündür rahat yüzü görmeden çok büyük sıkıntılar içerisinde yaşamaktaydı. Öyle bir halde yaşamını devam ettiriyordu ki uykusuzluk, açlık, susuzluk halinde bünyesi çok yorgun düşmüştü. Kendisine biat etmişlere, orada olacağını bileceklerinden dolayı gitmek istemiyordu. Bu sebeple az da olsa istirahat edebilmek için gizlice amcasının kızı olan daha sonra tevhidi kabul edecek ama henüz kabul etmemiş Ümmühan’ın evine gitti. Kendisine “*Biliyorum isteğimi kabul etmek seni sıkıntıya sokacak lakin sen benim amcakızın ve benim istirahate ihtiyacım var. Senden yemek, su ve yatak döşek istemiyorum, sadece kısa bir zaman sana sığınıp istirahat etmek istiyorum*” dedi. Ümmühan bu teklifi kabul etmesinin ne demek olduğunu biliyordu. Bu teklifi kabul etmek demek, Onun burada olduğu öğrenilirse almaya gelenlerle ölümüne mücadele edip onu teslim etmemekti. Bu sebeple önce biraz düşündü sonra kabul etti. Cenabı Resulullah efendimiz istirahate çekildiğindeyse kendisi savaş durumuna geçip eline kılıcını alıp onu korumak için beklemeye başladı.

İşte bu esnada Cenabı Allah Cebrail As’a “*Habibimizi çok üzduk! Onu müjdele ve katımıza getir*” buyurdu. Cebrail As bu davetin ne olduğunu bildiğinden çıkılacak olan ve İsrâ denilen gece yolculuğuyla yapılacak uruca uygun bineği almaya cennete gider. Bineğin ismi Burak’tır. Efendimize gelen rivayetlere göre Burak, ön ayağını gözün gördüğü en uzak yere atar. Dağa rastlayınca arka ayakları yükselir, inişe geçince ön ayakları yükselir. İki kanadı var. Rengi beyazdır. Burak, eğri ve gemlenmiş vaziyettedir. Burak kelimesi berkten yani şimşek kelimesinden türemiştir. Cebrail As cennetten Burak isimli binekle Ümmühan’ın evinde istirahat eden Cenabı Resulullah’a gelir. Kendisine Cenabı Allah’ın davetini iletir. Bu hakikat İsrâ suresi 1 ayetinde,

Kulu Muhammed'i geceleyin, Mescid-i Haram'dan kendisine bazı ayetlerimizi göstermek için, etrafını mübarek kıldığımız Mescid-i Aksâ'ya götüreren Allah, her türlü noksan sıfatlardan münezzehtir. Şüphesiz ki her şeyi hakkıyla işiten, hakkıyla gören O'dur.

denilerek beyan edilmiştir. Cenabı Resulullah efendimiz Burak bineğiyle yanında Cebrail As’la birlikte Ümmühan’ın evinden Mescid-i Haram’a geçip, Mescid-i Haram’dan, yol üzerinde Hz Musa’nın makamına uğrayıp orada iki rekât namaz kılıp Mescid-i Aksâ’ya gitti. Orada içlerinde Hz İsa, Hz Musa ve Hz İbrahim’in de bulunduğu Peygamberler topluluğu kendisini karşıladı.

Cenabı Muhammed bu Peygamberlere imam olarak onlara iki rekât namaz kıldırdı. Namazdan sonra Cenabı Resulullah'a iki kap getirildi. Kabın birisinde şarap, diğerinde süt vardı. “Bunlardan hangisini istersen, al!” denildi. Resulullah efendimiz sütü seçti. Cebrail, “Sen fitratı, yaratılış gayen üzerine olmayı seçtin, eğer şarabı, yaratılış gayenin aksini almış olsaydın, senden sonra ümmetin azardı. Sütü tercih etmekle sen de fitrata yöneltildin, ümmetin de fitrata yöneltildi. Şarap size haram kılındı!” dedi.

Semanın bütün tabakalarına uğradı. Sırasıyla yedi sema tabakalarında bulunan Hz. Âdem, Hz. Yahya ve Hz. İsa, Hz.

Yusuf, Hz. İdris, Hz. Harun, Hz. Musa ve Hz. İbrahim gibi Peygamberlerle görüştü. Onlar kendisine “Hoş geldin!” dediler, tebrik ettiler. Sonra her gün yetmiş bin meleğin ziyaret ettiği Beytül-Ma'mur'u ziyaret etti. Bundan sonra Cebrail'le birlikte Sidretül-Müntehâ'ya geldiler. Burada Cebrail As Cenabı Resulullah efendimize “Ya Muhammed! Ben buradan ileriye geçemem, geçersen yanarım” dedi. Bunun üzerine Cenabı Resulullah efendimiz “Senin geçemediğin, geçersen yanacağın yere ben nasıl geçeceğim?” diye sordu. Cebrail As “Aşk'la” cevabını verince Cenabı Resulullah “Yanarsam ben yanayım” diyerek Sidretül-Müntehâ'dan ileriye attı adımını. Buradan anlıyoruz ki yanmayı göze alıp her şeyden geçmeden Mirac yapılamaz. Bu öyle bir mucizedir ki talibin varlık âleminde zâhir olduğu andan itibaren gerçekleştirmesi gereken bir mucize olup, Allah gerçekliğine kendisinde ulaşmış şahit olduğu mucizedir. Nuru Muhammediyenin talibin varlığında kendisiyle vuslatıdır. Zikirle zikrin tecellisine ulaşmaktır. Bakara suresinin 255 ayeti kerimesinde,

Allah, kendisinden başka hiçbir ilâh olmayandır. Diridir, bütün eşyanın ancak kendisi ile var olduğudur. O'nu ne bir uyuklama tutabilir, ne de bir uyku. Gökyüzündeki her şey, yerdeki her şey O'nundur. İzni olmaksızın O'nun katında şefaatte bulunacak kimdir? O, kulların önlerindeki ve arkalarındakileri bilir. Onlar O'nun ilminden, kendisinin dilediği kadarından başka bir şey kavrayamazlar. O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp kuşatmıştır. Gökleri ve yeri koruyup gözetmek O'na güç gelmez. O, yücedir, büyüktür.

denilerek beyan edilen Allah'a yaşamda muhataplık başlayacaktır. Mevlam talip olan cümle canlılara nasip eylesin. Mevlid Kandili, Regaip Kandili ve Miraç kandili olarak gerçekleşen seyr-i sülûk yolculuğu Berat kandiliyle devam edecektir. Bize doğanı doğurmak olan kulluk bilinci kendimizde zâhir olmalıdır.

Aşk u niyazlarımla.

İmam Musa Kazım Efendimiz

Hicri 128. yılın sefer ayının 7 sinde pazar günü Mekke ile Medine arasındaki Ebva denilen yerde Hamide adlı bir hanımdan dünyaya geldi ve 21 yaşında imam oldu. Ebu Basir şöyle der,

“İmam Cafer Sadık’la birlikte hac yolculuğunda iken Ebva denilen topraklara ulaştık. Sabah kahvaltısından sonra Hazrete “Allah sana bir erkek çocuk ihsan etti” haberini verdiler. O, sevinerek karısı Hamide’nin yanına gidip çok geçmeden güler yüzle dönerek bize şöyle buyurdu, “Allah bana bir çocuk ihsan etti ki Allah’ın en iyi hediyesidir. Annesi oğlunun dünyaya geldiğinde onun secde ettiğini ve Allah’a şükrettiğini söylüyor. Bu onun İmam olduğunun belirtisidir” Hz. Sadık Medine’ye girdikten sonra, üç gün sofraya açarak tüm fakir ve yoksulları çağırdı.”

Yakup Saraç şöyle der,

“Bir gün Medine’de İmam Sadık’ın yanına gitmiştim. Onu, oğlu Musa Kazım’ın salıncağının yanında gördüm. Selam verdiğimde güler yüzle cevap vererek şöyle buyurdu, “Benden sonraki İmam’ın yanına gelerek ona selam ver.” Ben yanına giderek selam verdim ve açık bir dille kendisi şöyle buyurdu, “Allah’ın sana ihsan ettiği kıza iyi isim koymamışsın. Git adını değiştir.”

Hz. Musa Kazım’ın annesi bir cariye olduğu halde İmam Sadık’ın gölgesinde dini konular Hakk’ında öyle eğitilmiş ve şuurlanmıştı ki Hazret kadınlara, dini konuları ondan öğrenmelerini emretmişti. İmam Musa Kazım’ın yaşantısını iki bölüme ayırabiliriz. İmametten önce, Medine’de babasının hizmetindeki 20 yıllık dönem. Mücadele, zindan ve sürgünün başlangıcı olan ve imamlık zamanını kapsayan dönem...

Onun zayıf bir bedeni ama güçlü bir ruhu vardı. Elbisesinin altından sert bir elbise giyerdi. Yaya olarak yürür, sürekli halka selam verirdi. Ailesini sever, onlara saygı gösterir, fakirleri ve yoksulları düşünür, akşamları sırtında yemek taşıyarak, gizlice onların kapısına bırakıp, bazılarına aylık verirdi. Ashabından biri onun sabrı Hakk’ında şöyle der, *“Ahlakıyla düşmanı utandırır.”* Medine’de İmam’ı her gördüğünde önünü keserek kötü sözler söyleyen bir adam vardı. İmam’ın ashabı; *“İzin verin onu cezalandıralım”*, deyince İmam; *“Onu kendi başına bırakınız ve karışmayınız”* diye buyurdu. Birkaç gün geçtiği halde o adamdan hiçbir haber alınmadı. İmam onun durumunu sorduğunda, Medine dışındaki mezrasına gittiğini söylediler. Hazret merkebine binerek tarlaya doğru gitti. O adam İmam’ı gördüğünde, uzaktan; *“Benim tarlama girme, ben seni, babanı ve dedelerini kendime düşman biliyorum,”* diye bağırdı. İmam, yaklaşarak selam verip durumunu sordu ve tatlı bir dille şöyle buyurdu, *“Bu tarla için ne kadar para harcadın?”* O da *“Yüz dinar”* dedi. *“Ne kadar kâr bekliyorsun?”* diye sorduğunda *“İki yüz dinar”* dedi.

İmam içinde üç yüz dinar bulunan bir keseyi ona vererek şöyle buyurdu; *“Bu parayı al ve tarla da senin olsun.”* Uzun bir süredir İmam’a kötü sözler söyleyen bu küstah adam, böyle bir şeyi beklemediğinden, çok utanarak İmam’ın elini öpüp ondan özür diledi. Hazret Medine’ye döndüğünde şöyle buyurdu, *“Kötülüğü kendinizden böyle uzaklaştırın.”* Bu nedenle *“Kazım”* Yani kızgın olduğu halde sinirini yenen kimse lakabıyla tanınırdı. O, kötülükler karşısında iyilik yapardı. Öyle ki düşmanı onun karşısında utanırdı.

İmam Musa Kazım takva ve ibadeti ile meşhur idi. Söz meclislerinde ondan bahsedildiğinde; onun Hakk’ında; Allah’a kulluğa ve ibadete âşıktır, derlerdi. Şeyh Müfit onun Hakk’ında şöyle yazar, *“Kendi zamanının halkı içerisinde en çok ibadet edeni idi. Geceleri Allah’a ibadetle meşgul olurdu. Allah’ın karşısında secdeye kapandığında secdelerini uzatarak öylesine ağlardı ki mübarek sakalı ağlamaktan ıslanırdı.”* Sünni âlimlerinden biri olan Şelbenci onun Hakk’ında şöyle yazmıştır,

“İmam Musa Kazım zamanın halkının en çok ibadet edeni ve marifet sahibi olanı idi. O, Herkesten daha bilgili oluşu ve cömertliği ile tanınırdı. Fakirlere yardım eder ve zamanının çoğunu Allah'a kulluk ve ibadet ile geçirir şöyle derdi, “Allah'ım! Ölümü bana kolay kıl ve kıyamet günü beni affeyle.” Allah'a olan sevgisiyle herkesi şaşırtırdı.”

Zindanda Fazl adlı gardiyanı ağlatmış, Harun'un özel cariyesinin gönlünü celp etmişti. Kadın ağlayarak Harun'un yanına dönmüş, İmam'ın hapse atılmasından dolayı, Harun'a itiraz etmişti. Abbasi devleti tarafından Ali evlatlarına yapılan zulüm ve haksızlıklardan dolayı Medine'de Hüseyin bin Ali, Üç yüz kişiyle birlikte Abbasi halifesi Hadi'nin aleyhine kıyam etmişlerdi. Sonunda Hadi'nin askerleri onları Fah denilen yerde kuşatarak katliam edip başlarını keserek esirlerden bir gurupla birlikte Hadi'nin yanına gönderdiler ve Hadi esirlerin tümünün öldürülmesini emretti. Bu olay, Fah olayı ve Hüseyin bin Ali' de Fah şehidi olarak anıldı. Hicri 158 yılında Mansur ölünce oğlu Mehdi halife oldu. O, halkı aldatan siyasetiyle kendini halka dindar biri olarak tanıtıyordu ama o, bir münafıktı. Hükümeti ele geçirdiğinde İmam'a hakaret ettikleri için tutuklananları serbest bırakarak zorla ele geçirilen malları sahiplerine geri iade etmiş, Ehlibeytin aleyhine şiirler yazan şairlere de değerli hediyeler verdirtti. İmam Musa Kazım sıkı bir kontrol altında olduğu halde halkı hidayete ulaştırarak aydınlatmaya çalışıyordu. Kısa bir süre sonra Mehdi ölmüş ve onun yerine oğlu Hadi geçmişti. Hadi, babasının aksine gizli, açık kötü işler yaparak, Ali'nin evlatlarıyla açıkça mücadele etmeye başladı. Yaptığı acımasız işlerin en kötüsü *“Fah olayı”* idi ki Kербela faciasından sonra ikinci tarihi olay olarak nitelendirilmiştir.

Hadi, acımasız ve hilafete yakışmayan birisiydi. Kendi zevki ve sefası için aşırı miktarda para harcıyordu. Kendini öven şairlere ve şiir yazıp onun gözüne girenlere bolca bahşişler veriyordu. Hadi Hicri 170 yılında ölünce yerine Harun geçti. O sıralarda İmam Musa Kazım 42 yaşlarında idi. Harun'un dönemi Abbasilerin kudret ve saltanatının zirveye ulaştığı dönem idi. Harun halktan biat aldıktan sonra İranlı Yahya Bermeki'ye tam yetki verip kendine vezir yaparak, Beyt'ül malı harcamağa koyuldu. O zamanlar Beytülmal'ın gelirleri çok olduğu halde hepsini kendi zevk ve sefası yolunda harcıyordu. O kadar ki bir öğün yemeğinin masrafı dört bin dirhemi aşırıyordu.

Harun, Ali'nin evlatlarının Abbasîlere karşı mücadeleleri karşısında endişeleniyor ve o da ne olursa olsun halkı Ehlibeytten uzaklaştırmağa çalışıyordu. Ehlibeyt aleyhine şiirler yazarak hicveden şairlere bol bahşiş veriyordu. Harun kötülük ve çirkin işlerinde, İmam Hüseyin'in kabrini ziyaret etmemeleri için, onun kabrini ve etrafındaki evleri yıkmalarını emretmeye kadar ileriye gitmişti. Hz. Musa Kazım'ın böyle tamahkâr ve cani bir hükümeti kabul etmeyeceği, dolayısıyla da sessiz kalmayacağı açıkça belliydi. Bu yüzden onların karşısında durarak uygun gördüğü her yerde onların kötülüklerini sayar ve onları rüsva ederdi, hiçbir şekilde zalim Harun'a teslim olmuyor, en ağır şartlar ve zindanın kötü durumunda dahi Harun'a boyun eğmeyerek aynı şekilde mukavemet ve direniş gösteriyordu. İmamın hapis edildiği zindanlar sürekli değiştiriliyordu. Zindanlarının değiştirilmesinin sebebi, Harun'un gardiyanlarının İmam'ı öldürmek istememeleri ve bu cinayeti kabul etmemeleri idi. Ama sonunda Sindi isimli katil ruhlu kişi Hazreti zehirledi.

Harun, yalancı şahitler sayesinde, İmam'ın zindandaki ölümünün eceli ile olduğunu göstermeye çalışıyor, böylece hem bu cinayetten sıyrılmak hem de Ehlibeyti sevenlerin isyanını önlemek istiyordu. Ancak bu işi başaramadı. Sonunda Bağdat'ta Harun'un akrabalarından biri olan Süleyman'ın liderliğinde ayaklanma başlamıştı. Cenazesini gizlice gömmek istiyorlardı fakat başaramadılar. Harun, İmam'ın ölümüne yas tutanların safına katılmak zorunda kalarak cenaze törenine katıldı. Sonunda Hz. Musa Kazım halkın üzüntü ve matem duyguları içerisinde Kazımeyn şehrinde toprağa verildi.

Aşk u niyazlarımla

**Bu halvete bakma güzaf zevk u safa halvettedir
Halvetle kıl içini saf nur u ziya halvettedir**

**Nefsini sana bildirir ölmezden evvel öldürür
Yokluk yolunu tuygurur fakr u fena halvettedir**

**Derya olup durmaz coşar talazlanıp baştan aşar
Kendi özün bilmez şaşar aşk u hevâ halvettedir**

**Encüm ile şems ü kamer ateşlere düşmüş yanar
Yer oturup gökler döner arz u sema halvettedir**

**Aç gözünü ibretle bak birdir kamu yakın irak
Deprenmez olur dil dudak vaslı lika halvettedir**

**Firkatte vuslat isteyen mihnette rahat isteyen
Vahdette işret isteyen ıyş-ı beka halvettedir**

**Terk et Niyazi sen seni bir eylegil can u teni
Duysam diyen Hak sırrını sırr-ı Huda halvettedir**

ALINTI BÖLÜMÜ

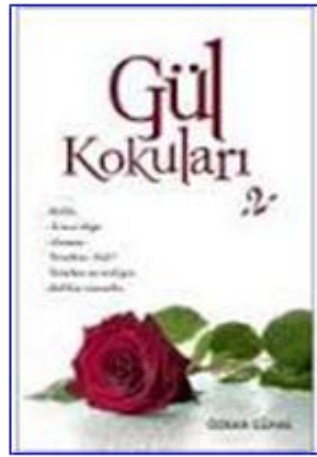

Bak, yine güneş, geceyle sarmaş dolaş oluyor dünyayı kucaklarken gözlerimin önünde. Birazdan görülür hale gelecek karanlığa gizlenmiş her ne var ise.

Eşya,
Allah'ın mülküdür.
Ve Allah
Mülkünde dilediği gibi
Tasarruf edendir.
Allah'ı sevenin
Şikâyeti biter.

Kendimize
Ait olmayanları
Sahiplenip,
Kendimizi
İspat etmek,
Mülkün sahibine
Şirk koşmaktır.

Ey sevgili canan!
Sevgi kemâlat buldu
Sana yöneltince.
Varım seni sevmek içindi,
Aslına erdi.

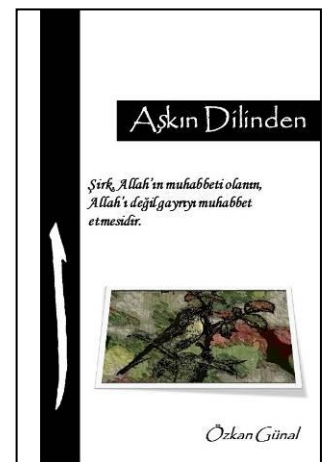
Sen gülünce değişik haller oluyor adını
koyamadığım. Kendimi, gülerken buluyorum, çocuklaşıyorum. Sanki
koscoca Aşk yere göğe sığmamış da içime sığmış gibi.

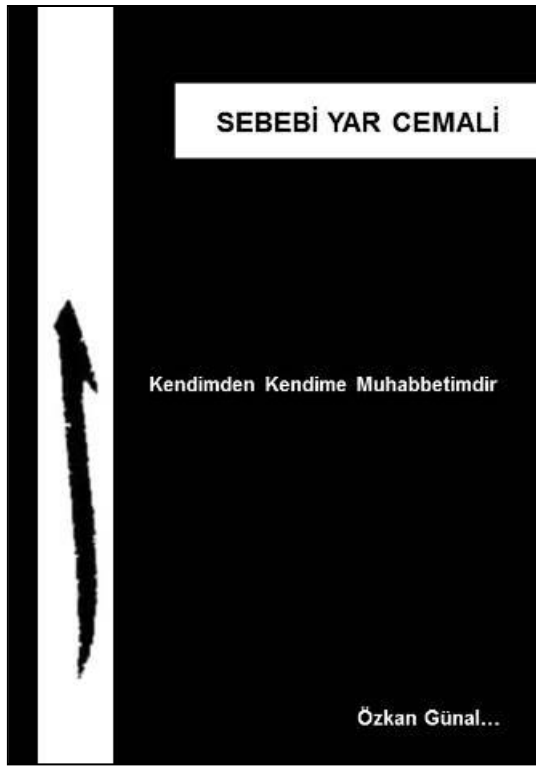

- ☞ Allah'ın nuruyla bakmak, Kül'ün senin gözlerinde, kendisine nazar etmesidir.
- ☞ Melami, Allah'ın kendisini muhabbet edişinin kuludur.
- ☞ Aynı anda iki kulluk olmaz, ya nefsin kulusundur ya da Hakk'ın kulusundur.

Aşkın içindeyim yâr, tam içinde. İçim dışım aşk, neyse bâtınım, o dur zâhirim; cem oldu ikiliğim. Aşkın içindeyim yâr, bilmemeklikte fakirlikte, anlatılamaz hâldeyim.

*

Gönlüm kadeh Aşk meyine
Aşk doldurur Aşk içerim
Alem bana bir meyhane
Cezbesinde mest haneyim.

Geçtim kendi varlığımdan
Fena buldu tüm benliğim
Gece gündüz hiç durmadan
Cezbesinde divaneyim.

Nazarımda hep maşuk var
Maşuk ile seyirdeyim
Kendim oldum kendime yar
Cezbesinde avareyim.

Fakir Aşkta fena buldu
Yokluğumun zevkindeyim
Halil'in mekanı oldu
Cezbesinde hayretteyim.

*

Uruç makamlarına **Fenafillah**, nüzul makamlarına **Bekabillah** denilir. Fenafillah, yani **Allah'ta yok oluş**, Bekabillah, yani **Allah ile var oluş**. Bu meratip ve makamları, bir Mürşid-i Kâminden tahsil etmek kaydı şartı gereklidir. Bunun için Niyazî-î Mısri Hazret derki,

*Her mürşide dil verme kim yolunu sarpa uğrattır
Mürşidi Kâmil olanın gayet yolu asan imiş*

Bu kuralı, bu desturu bilmeyenler gerçekle alakası olmayan birçok meydanlara giderek ömürlerini zayı ettiklerine bizzat kendim şahit oldum. Oysa gerçek, insana şah damarından daha yakındır. Bu alandaki selayet ve tasarruf sahibi olan Kamil'ini bulduktan sonra, yolu gayet asan olur. Yalnız kolaymış gibi gözükse de birçok aşılması gereken ve öğrenilmesi gereken konu ve mevzular olduğu için sabır, sebat ve kanaat ile Kamil'ine şartsız ve kayıtsız, ölünün, ölü yıkayıcısına teslim olduğu gibi teslim olması gerekir. Bunu gösterebilirse ancak yolu asan olur. Yola ve meydanına kendi nispeti benliğinden hiçbir şey katmamalı, söylenilenleri anlamaya çalışmalı ve anlayamadıklarını ariflerle paylaşmalıdır. Hak ve Hakikate varmanın yolu ölmezden evvele ölümden geçer. Bunun için Cenabı Resulullah,

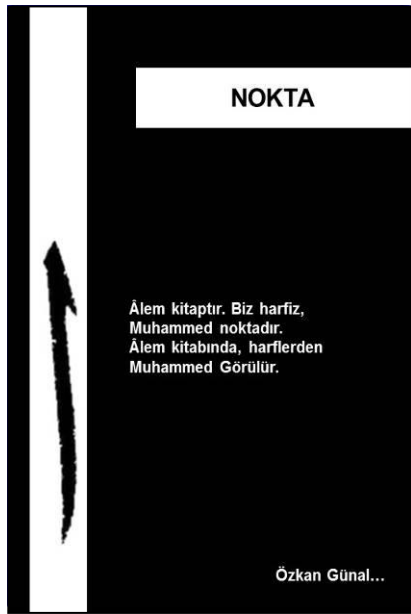
“Mutu kable ente mutu” demiştir.

Nedir ölmezden evvel ölmek?

Biraz açılırsa, kişi mevcutta kendisini gördü. Alanın, verenin, yapanın, bilenin ve dahi cümle oluşumun kendisine ait olduğunu zannetti. Bu zan onu Haktan ve Hakikatten mahcup bıraktı. Çünkü oluşumda hep kendisini mevcut gördü. Ben varım gayrisi yok dedi. Bu zan ve vehim onu kâfir ve müşrik kıldı. Hayalinde, nerde olduğu da bilinmeyen bir Allah da var idi. Bu vehminden oluşan Allah anlayışı onu gerçeklere kör ve sağır kıldı. İşte, bu anlayışını terk etmesi için yerine yeni bir anlayışın oluşması gerekir.

Bu anlayış, Evliyaullah anlayışı ve görüşüdür.

*

HÜVİYETTİR BENİM ÖZÜM

Hüviyet, mahiyet, gerçek olan ve bir olguyu belirtmeye yarayan özellikler bütünü anlamında kullanılır. Noktanın, özünün hüviyet oluşu, noktanın özelliklerinin tümünün noktada bâtın oluşundandır. Cenabı Allah'ın ilk yarattığı Muhammedi Nurdan tafsilat olarak zâhir olan âlem, Nurun tafsilatıdır ve tafsilata çıkmazdan evvel nurun bâtınında mevcut durumdadır. Bu sebep ile Nur ilahi Aşk olduğundan dolayı varlık âlemi dediğimiz ki buna biz de dâhiliz, Aşkın bâtınında iken Aşkın cezbesi ile bâtından zâhire taşmasıdır. İşte bu taşma âlemin ortaya çıkmasıdır. Bu gün bilim insanların uzaya bakıp, büyük patlama diye isimlendirdikleri oluşum ile kâinatın ortaya çıkışıdır. Nasıl ki tüm kâinat bir zerrenin patlaması ile genişleyerek var olmuştur ve genişleme devam etmektedir, işte aynen Aşk cezbe halinde taşar da âşıklar halk olur.

Bu âlemde her ne görüyor isek tümü, noktanın zâhir oluşudur ve nokta diye zikredilen Nurun hüviyetidir yani, noktayı tanıtan özelliklerdir. Yarattılmış olan bizler, Muhammedi nurun bâtınından zâhire çıkan sıfatlarıdır. Varlığımız Nur ile mümkündür ve yine nura dönecektir. İşte bu Allah'ın yaratması olup Cenabı Allah'ın kendisini zâhir kılmasıdır. Talak suresi 12 Ayette:

O Allah ki, yedi kat gökleri ve yerden de onların misli kadarını yarattı. Allah'ın her şeye kadir olduğunu ve Allah'ın her şeyi ilmen ihata etmiş olduğunu bilmeniz için emir, onların arasında devamlı iner.

denilmektedir.

*

O yüzden gürüben ağyar döner şem'-i camalinden Feleklerde görüp anı düner edvarolur peyda

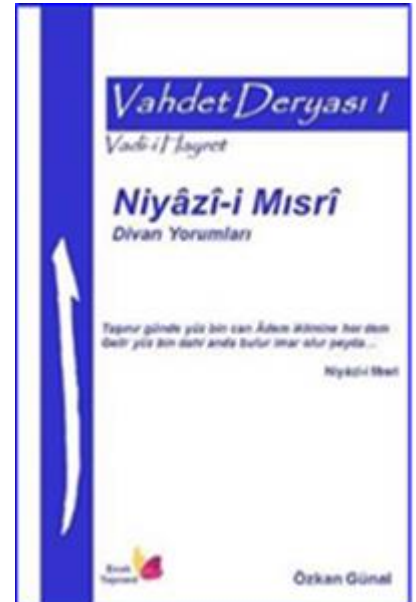
(Yârdan ayrılardı görürken cemâlin nuruna döndüm. Kullarda görülüp onu devreder oluşum.)

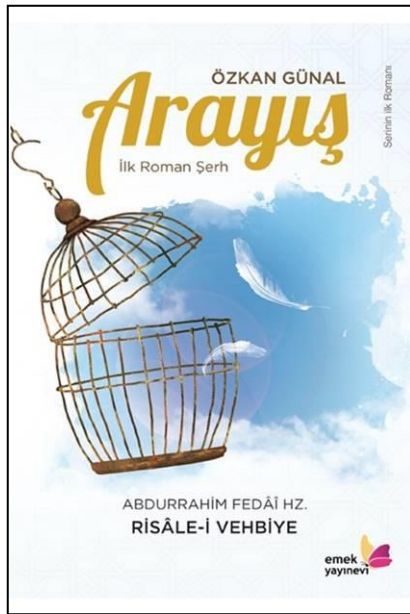
Artık Hanif olarak kendini din için ikâme et, Allah'ın hanif fitratıyla ki Allah, insanları onun üzerine hanif fitratıyla yaratmıştır. Allah'ın yaratmasında değişme olmaz. Kayyum olan kâim olacak, ezelden ebede kadar yaşayacak din budur. Fakat insanların çoğu bilmez.

Beytte geçen “şem-i cemâli” ile ayet-i kerimede geçen “din için kendini ikame et” ibaresi aynı anlam ifade etmektedir. “Hanif üzerine olun” yani “Allah'a şirk koşmayın” emri ise bizlere kendi nefsimizi ilah olarak görmekten geçip ilah olarak Allah'ı görmeye yönelerek aslımıza ulaşmak gerektiğimiz uyarısıdır. Hanif olmak zaten huzur-ı Hak'ta olma halidir ki huzur-ı Hak'ta olan, cemâlin nurundadır. Burada, hem iç hem de dış olarak iki yönlü muhabbet etmek gerekir.

Birincisi, henüz avamlığından arınmayan, nefs-i emmaresine tâbi canlı mahlûk olarak yaşayan bir kişinin, tecelligâh olan bu âlemi ve kendi nefsinin, Hak'tan ayrı görmesi sebebiyle her zerreye ayrı bir müstakil varlık zannında bulunarak ikilikte şirk ehli olarak yaşaması; ama zannında yarattığı bir Allah'a da inanması, lâkin bu inancın sadece dilde kalmasıdır.

Kendi cehalet karanlığında yaşarken Mürşid-i kâmilin o kişiye Muhammedî idrak ile doğması sonucu, eski şirk yaşantısını terk edip, meydana dâhil olması ve seyr-i sülûk yolunda ilm-i ledün tahsiliyle kendisinden zuhur edenin yine Allah olduğunu idrak edip kul libasıyla kendisini tanıttığını keşfetmesi sonucu tecelli edene ulaşması gerekir.

*

Birlikte tekrar babasının odasına girip, bu sefer sekinin üstüne yan yana oturdular. Az önce aldığı anne kokusunu almaya başladığında fark etti, giderken Selim'in kendisine sarıldığında, annesine henüz sarılmadığını. Annesine biraz daha yakınlığı, yakınlık arada ara kalmadığı yakınlığı. Kollarını açıp annesine sıkıca sarıldığında, annesi bu anı beklercesine eliyle sırtını okşamaya başladı oğlunun başını öperek. Annesinin kolları arasında gözü, kendisine gülümseyen duvardaki resme gitti, sanki şu an için gülümsemiş olduğunu görmüştü şimdi de. Konuşamıyordu, sadece düşünüyordu, bu sabah eve gelişini ve yaşananları.

Sabah, Selim'le birlikte eve gelip içeri girdiklerinde evdeki kalabalığa sitemkâr bakışlarının ardından kalabalığın arasındaki annesine "Babam nerde anne?" diye sormuştu üzerinde yolda gelirken düşündüklerinin ve yaşadığı üzüntünün eşliğinde. Annesi "Oğlum, Kenan abin ilgilendi her şeyle, belediye aracı hastaneye gelip aldı oradan birlikte belediyenin gusülhanesine gittiler biz eve geldik. Şimdi oradadırlar" diye cevap

verişini duydu kalabalık seslerin arasında. Belediye gusülhanesinin nerede olduğunu öğrenip aceleyle dışarı çıkıp araçlarıyla oraya doğru yola çıktılar. Gusülhaneye geldiklerinde araçlarını uygun bir yere park edip, kalabalığın yanına doğru yürüdüler.

Tanıdık tanımadık simalar toplu halde binanın önünde duruyorlardı, ne kadar üzgün oldukları her hallerinden belliydi. Kendisini tanıyan Mahmut abisi yanına gelip elini tutmuştu, elinin sıcaklığını hissetmişti.

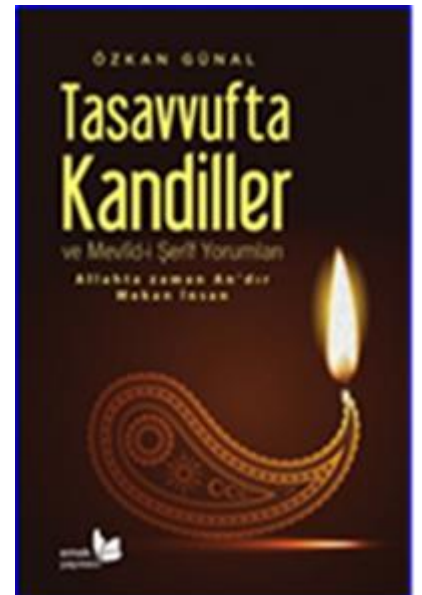
*

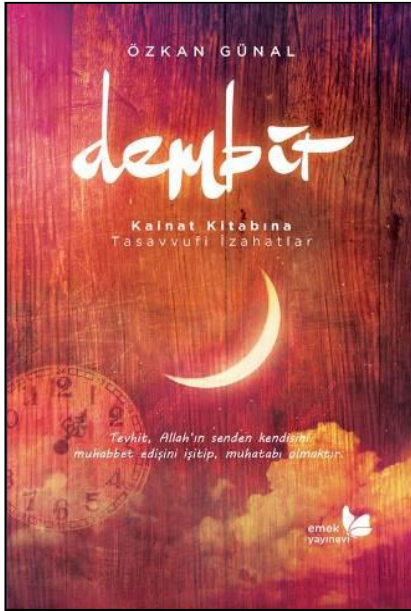
Şimdi bizler sahiplenerek Allah'ın karşısında ikinci bir varlık çıkartıyor oluşumuza tövbe etmeden Mirac gerçekleşmeyecektir. Burada sıfatların birliğinden söz etmekteyiz. Hayat sıfatı birliktir ve bizimle birlikte cümle âlemde tecellide olan hayat sıfatını bireyselleştirelimiz söz konusudur. Bizde ve âlemde mevcut olan tüm canlılarda var olan hayatiyet birdir.

Bizim ismimizin ve görünüşümüzün farklı, diğer canlıların isimlerinin ve görünüşlerinin farklı oluşu hayat sıfatını iki yapmaz, görünürlükteki çeşitlilik dirilik sıfatının kesretidir. Tüm canlılarda aynı hayat sıfatı tecellidedir ve bu hayatiyet yani dirilik Allah'ın diriliğiyle zâhir oluşudur, diri olan biz değiliz. Bu sebeple diriliği sahiplenmek şirktir.

İlim sıfatı bilginin kendisi ve bilinmesidir. Sayısız çeşitlilikte bilgi ve bu bilgiyi bilen olması ilim sıfatını çoğaltmaz. Ama zâhir ilimlerin çoğulluğu ve aralarındaki çeşitlilik olsun, ama bâtın ilimler olsun kim neyi biliyor ve bilgiyle hangi bilinmeyi keşfederek bilinir kılıyor olursa olsun bir olan ilim sıfatının kesreti zâhire geliyordur. Matematik, tarih, coğrafya, uzay, deniz, dünya, evren, tıp, marangozluk, Kur'an, din, tevhit tümü bir olan ilim sıfatının zuhurundan ibarettir. İlim de bilen de Allah'tır. Bilen biz değiliz. Bu sebeple bilgiyi sahiplenmek şirktir.

İrade sıfatı istemek olarak tecelli etmekte olup varlık âleminde istenilen her şey irade sıfatının tecellisidir. Bizim başka bir şey, diğerlerinin başka başka şeyler istiyor oluşu, bizim isteğimizi sayısız alanlarda kullanıyor oluşumuz iradeyi çoğaltmaz bir olan iradenin kesreti olur. Nasıl ki, her yaptığımız onu yapma isteğimizin çoğuludur ve ne istersek isteyelim isteyen bizizdir ve bu isteklerin çokluğu bizi çoğaltmıyor biz hep birsek iradenin varlık âleminde çoğul olarak tecellisi de iradeyi çoğaltmaz çünkü irade Allah'ın iradesidir ve Allah birdir. İradeyi sahiplenmek şirktir ve tövbesi gerekir.

*

Velayetin şeriatını anlayabilmek için öncelikle şeriatın anlamını bilmek gerekir.

Şeriat, bizlere bildirenlerin kendi çıkar ve menfaatleri doğrultusunda anlattıkları gibi sadece ibadetlerin şekli boyutu değildir. Bu ibadetler, Namaz, Oruç, Haç ve Zekât ile sınırlı olamazlar. Sen her ne yaparsan yapmış ol, yaptığın ayrı namaz ayrı, yaptığın ayrı oruç ayrı gibi deyimler gerçek şeriat dışı nefsi emmare deyimleridir. Bu şeriatı sınırlayıp kısıtlamaktır. Gerçek şeriatın anlamını değiştirip, şeriat olan, ahkâm, kurallar ve kaideler bütünlüğünü hükümsüz bırakıp, ibadetin şeklini yerine getirme anlayışı tevhit dışı bir anlayıştır.

Şeriat, gerçek anlamı gereği Muhammedi yaşamın bütünlüğüdür.

Cenabı Resulullah efendimizin yaşantısının bütünlüğündeki yaşam şekli, İslam'ın şeriatıdır. O, hayatı boyunca hiç yalan söylemedi. O, kendisinden emin olunandı. O, dürüstü, çalışkandı. O iyilikseverdi, cömertti, bağışlayan, hoş gören, affedendi. Ondan kimseye zarar gelmezdi. O her yaptığıyla insan olarak yaşamının nasıl olması gerektiğini gösterendi çünkü O, İslam'ın kural ve kaidelerine göre yaşayarak, insan yaşantısının numuneyi misali olandı. Cenabı Allah, kendisi için, Kuranı Kerimin Enbiya suresi 107 ayetinde,

Biz seni ancak âlemlere Rahmet olarak gönderdik

beyanıyla, Onun yaşantısının Rahmet üzerine olduğunu göstermektedir.

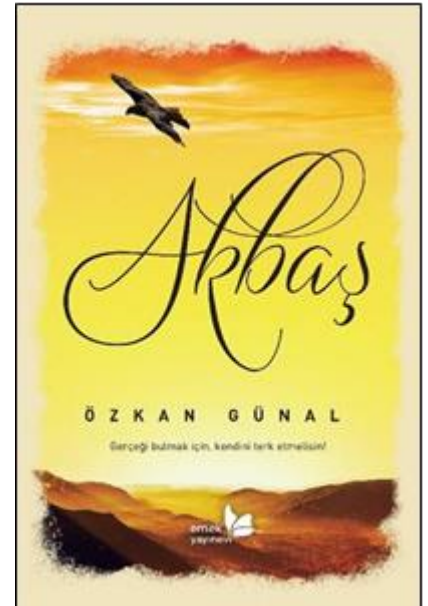
*

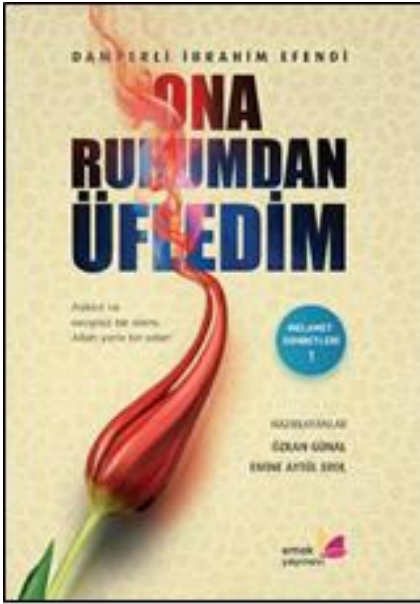
Gaflet

***“Kendi varlığına gafil olanlar,
Yaptığı her şeye de gafilirdirler”***

Akbaş, sıradağların üzerinden geçip ilerlerken doğru yolda olduğuna dair aldığı bilgiyle ve genç olmasının verdiği güçle çok daha hızlı uçuyordu. Dağların bitimiyle başlayan düz oavadan geçip ikinci dağın üzerine geldiğinde kayaların arasında bulunan yuvasında bir kartalın oturduğunu gördü. Belki bir şeyler görmüş olabileceğini düşünüp aşağıya doğru inip kartalın yanına kondu. Yuvasında oturan kartal, Akbaş'a,

- Buyur, bir şey mi istedin?
- İyi günler. Buralardan, genç olanı beyaz kanatlı üç kartal geçtiğini gördün mü?
- Neden soruyorsun?
- Onları aramak için çıktım yola.
- Neden arıyorsun?
- Beyaz kanatlı olanının ismi Beyazkanat. Aslında onu arıyorum.
- Ben çok uzun zamandır burada yaşıyorum. Yaşlı ve dişi bir kartal olmanın zorluklarını yaşıyorum. Genelde çok mecbur kalmadıkça yuvamda oturup etrafı izliyorum artık eskisi gibi göremesem de. Fakat senin tarif ettiğin gibi üç kartal görmedim. Belki de ben görmemişimdir.
- Neden sürekli yuvanızda oturuyorsunuz?
- Söyledim ya! Artık senin gibi genç ve kuvvetli değilim. Gözlerim eskisi gibi net görmüyor, ayaklarımın gücü azaldı, pençelerim köreldi, kanatlarım beni taşıyamıyor uçarken.
- Peki, nasıl avlanıyorsun?

*

Bir gün, Beytullah'ta secde halindeyken adam üstüne işedi. Adama dönüp, "Ne yaptım sana ben kardeşim, seni zâhirde tanımam bile" deyince adam, "Sen benim inancıma şirk inancı diyorsun" dedi. Bu cevabın üzerine sultan, "Peki, benimle fikir alışverişinde bulundun mu? Ya yanılıyorsan, gel konuşalım ben yanılıyorsam senin inandığın gibi iman edeyim sen yanılıyorsan benim inandığım gibi iman et, gel fikren tartışalım ne korkuyorsun. Fikren tartışmıyorsun bir de üstüme idrarını yapıyorsun" dedi.

Köyde terörist Fetullahçı hoca kendisine kariyer yapabilmek için bizi yerden yere vurdu. Her Cuma konu bizdik. O mekân onun, ben de oturuyorum Cuma'da herkes bana bakıyor ne yapacak acaba diye, ne yapayım. Üç sefer adam yolladım "Ya onun evde ya benim evde nerede istiyorsa bir araya gelelim, ben yanılıyorsam o doğruysa ben onun yoluna baş koyacağım ve beni bu yanlışlıktan kurtardığı için de elini öpeceğim, eğer o yanılıyorsa o tövbe eder bizim iman ettiğimiz gibi iman

eder. Gaye gerçeği doğruyu bulmak değil mi?" dedim Hoca; "Ben fikir teatisine girmem" diye cevap yolladı. İmanına güveniyorsan, bizim imanımız da yanlışsa bizi kurtarmaya çalışman lazım, öldürüp de eline ne geçecek. Bütün köyü beş altı sene bize düşman etti. Yunus as'a kavmi iman etmediği gibi bir de öldürmeye karar verdi. Kavminin zulmünden kaçtı kalkmakta olan bir gemiye bindi, başına neler geldi. Üç savaş Bedir, Uhut, Hendek. Peygamber müşriklerle müdafa savaşı yaptı, hiç o saldırmadı ama kendisine saldırıldığı zaman da müdafa etti. Gelin ne yapacaksınız yapın demedi. Bu iki ordu Bedir'de, Uhut'ta, Hendek'te neden karşılaştı, ne alıp veremedikleri vardı? Hiçbir şey yok. Müşrikler gerçek iman bizde sen uyduruyorsun diyorlar, işin enteresan tarafı bu. Uhut savaşında islam ordusu yenilgiye uğrayınca Hz Resulullah'ı Uhut dağına kaçırdı dostları. Muaviye'nin babası ve Hz Hamza'nın ciğerlerini çiğ çiğ yiyen Hint'in de kocası olan Ebu Süfyan şöyle diyebildi.

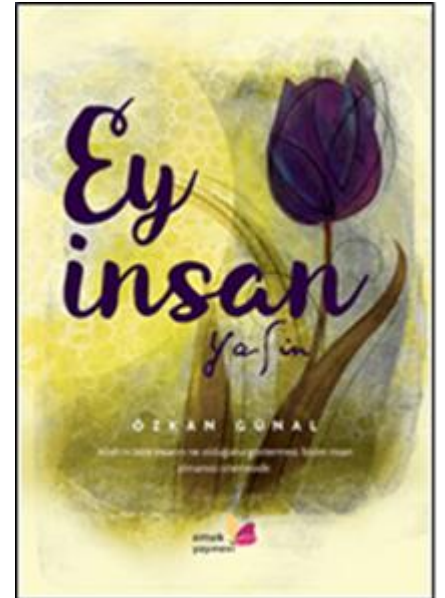
"Ey Muhammed, senin yanında ölenler cehenneme gitti, bizim ölülerimiz şehit oldu cennete gittiler"

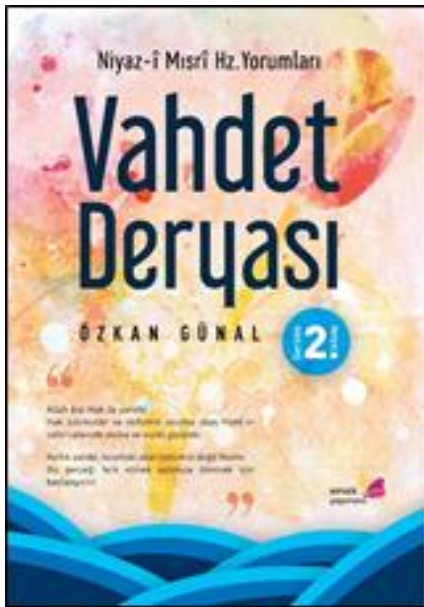
*

3- Muhakkak ki sen, gerçekten gönderilensin.

Ey insan! Muhakkak ki varlık âleminde isim ve suret giyinerek bulunuyor oluşun, kendini kendi iradenle, kendi isteğine göre var kılışım değil, Bizim seni aynı şu halinle ve şu isimle gönderişimizdir. Gönderişimiz var edişimiz, var edişimiz ise isim ve suret elbisesi giyişimizdir. Bu değişmez ve değiştirilemez gerçek olup Kendi özelliklerimizle seni ziyetlemiş oluşumuzdur. Bilsen de bilmesen de varlığın varlığımızın zuhurudur. Balığın, varlığının sebebi olan ve içinde yaşadığı denizi bilmese de denizin içinde var oluşu gibidir. Balık nereye gitse, nereye dönse, ne görse, ne işitse tümü denizdir. Sen varlığımızla kendine müstakillik verirken bile Bizi zikredensin. Sen ve Biz, su ve buz gibiyizdir. Buzun içinden suyu alırsan geriye ne kalırsa sen de Bizsiz, o kalan kadarsın. Biz, Kendimizi muhabbet etmek istedik de bu muhabbette ortaya çıkan her kelam nefis olarak zâhir oldu, sen ise dinleyen olarak...

İstesen de Bizden ayrı değilsin, istesen de kendini Bizde yok edemezsin. Seninle Bizim aramızdaki ilişki, birliğin çokluğu arasındaki ilişki gibidir. Buğday birdir ve ambarda sayısız çoklukta oluşu buğdayı iki yapmaz, bir buğdayın çoğuludur. Tümünü kaldırıp bir tane buğday bıraksak da buğdaydır, tümü bir aradayken de buğdaydır. Eşya, gece karanlığında görülmez lakin güneş doğunca görülmeye başlar. Güneş var olan ama görülmeyeni görülür kılar, olmayanı var etmez.

*

**Ferhat veş vah ederim
Bu virdi her gah ederim
Ah hasreta vah hasreta**

*(Mecnun gibi ah ederim Ferhat gibi vah ederim
Bu zikir üzerineyim Ah hasretlik vah hasretlik)*

Talip, zikre hizmetle, yaratılışının mayası olduğu için aslı itibariyle kendisinde mevcut olan ama dünyaya meyiletmesinden dolayı üzeri masiva ile örtülü ilahî Aşk uyardığında, Aşk talibin benliğini hükümsüz kılar. Benlik denilen bir bütünlüğün ismidir ki benlik akıl boyutunda mevcut olanlarımız ile var olan bir olgudur.

Zamanın birisinde hükümdarın hizmetlisi hamama gelir, hamamdaki keseciye sıkıca tembihte bulunur.

– *Aman ha, yarın hükümdar gelecek onu iyi kesele üzerinde hiç kir*

kalmamın.

– *Tamam, beyim sen hiç merak etme ben işimin ehliyim hiç kir bırakmam.*

Ertesi gün olur hükümdar heyetiyle büyük bir ihtişamla hamama gelir. Keseci itinayla işini yapmaya başlar. Köpükler içerisindeki hükümdarı elindeki kese ile kir çıktıkça keseler, yaptığı hizmetin karşılığı, hükümdar kendisinden memnun kalırsa iyi bir ödülüdür, memnun kalmaz ise bedeli de ağır olacaktır. Diğer hizmetliler bir ara bakarlar ki hükümdar yok olmuş. Büyük bir hışımla keseciye sorarlar,

– *Ne yaptın yüce Hünkâra.*

– *Beyim ben bir şey yapmadım. Keseledikçe kir çıktı, kir çıktıkça keseledim, eridi bitti. Ben nerden bileyim yüce Hünkârın kirden ibaret olduğunu.*

Evet, aslımızda mevcut olan yaratılış mayamız Aşk'ın üzerine örttüğümüz tüm lüzumsuz kazanımlar aynı menkıbedeki gibi oluşmuştur. Egonun varlığı kirden ibarettir. Kirden arınan kalpte esir olan Aşk özgür kalınca artık o insan Aşkın değerlerine göre yaşamaya başlar ki Mecnun olur, akıl sahiplerince de anlaşılabilir, kendi değerlerini göremediği için de deli denilir. Mecnun bir şahsın ismi değil, bir özelliğin ismidir. Bizim Mecnun esmasıyla tanıdığımızın zâhirdeki ismi Kays'tır. Kays, Leyla'ya olan Aşkından Mecnun özelliğine ulaştığı ve kendisinden mecnunluk görünür hale geldiği için Mecnun esmasını almıştır. Mecnun kelimesinin kökeni Arapça'dır ve anlamı, saklamak, gizlemek ya da üzeri örtülü anlamına gelen Cünun'dur. Aşk yüzünden akli örtülü olduğundan bu isimi alır. İşte bizler de, telkin olunan zikre hizmet ile kendimizi zikretmeyi terk edip, egomuzun içini boşaltarak, zandan, vehimden, şartlarımızdan, örf ve âdet ile kusurlu bilgilerimizden kurtulma neticesinde aslımızdaki Aşk hür bırakarak, aklımızı nefse değil aşka tâbî kılma sonucu Mecnun olmalıyız. Ama Leyla'ya değil Cenab-ı Allah'a. Kalem suresi 51 ayeti kerimede,

Ve inkâr edenler, zikri işittikleri zaman gerçekten seni, neredeyse gözleri ile devirirler. Ve: "Muhakkak ki o, gerçekten Mecnun'dur." derler

beyanında Cenab-ı Allah'ın buyruğu da aynen burasını tarif etmektedir. Bu sebeple Niyaz-î sultan beyitte, ***"Mecnun gibi ah ederim"*** diyerek aslımızın yaratılışındaki maya olan ilahî aşk için yanıp tutuştuğunu ve bu aşkın kiblesinde Cenab-ı Allah olduğundan, zâhir oluşu olan nefsi Mecnun yaparak, Cenab-ı Allah'a yönelmesi ile kemâlat bulacağını anlatmaktadır.

Aşk ilahîleşince Cenab-ı Allah'a ulaştıran en güzel binek olur.

Bizlerin bu aşkı uyandırıp, Cenab-ı Allah'a varmamız adına neyi nasıl yapmamız gerektiğini yine beyitin devamında Niyaz-î sultan beyan etmiştir. ***"Ferhat gibi vah ederim."***

BİTİM

Değerli okuyucu,

Emek Yayınevi, Dembir dergisinin 2017 yılı dördüncü, toplam yirmi sekizinci sayısını okuduğunuz için emeği geçenler olarak hepinize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduklarınızın **Ölüm**'e olan bakışınıza katkısı olmuştur.

Ölüm, sahiplenmelerin terki olup mülkü sahibine teslim etmektir. Gören gözümüzün görmez, işiten kulağımızın işitmez, söyleyen dilimizin söylemez, tutan elimizin tutmaz, yürüyen ayağımızın yürümez olması olduğundan bu sıfatların mevcut halinin terkidir. Bir yere bakarken başımızı başka bir yere çevirdiğimizde bir önceki görülen artık görülmez hale geldiğinden dolayı, oraya ölmüş oluruz. Bu sebeple aslında ölüm yok oluş değil, eskinin terkidir. Varlık dünya boyutunda yaratıcısıyla birlikte bulunurken yaratıcısından uzak kaldığı sürece tevhide ölü, dünyaya diri halde bulunuyorken, dünyada tevhide dirilmek için dünyaya ölmek gerekir ki Cenab-ı Resulullah efendimiz, “Ölmezden evvel ölünüz” demektedir. Hu...

Bu sayımızı, Emek Yayınevinden yakında yayınlanacak olan, Özkan Günel'in kaleme aldığı, düzenlemesini Emine Aytül Erol'un yaptığı, **Dembir 2** isimli eserle noktalıyoruz.

*

Regaip Kandili

Cenabı Allah Recep ayının ilk Cuma gecesi Hz Muhammed efendimizi, annesi Hz Âmine'nin karnında halk etmeyi murat ettiği zaman cennetin bekçisi Rıdvan'a Firdevs kapılarını açmasını emretti ve semavat ve arzda haber verme görevlisi şöyle nidâ etti, “*Dikkat edin! Hidayet rehberi Peygamberin kendisinden yaratılacağı nur, bu gece Âmine'nin karnında karar buldu. Orada yaratılışı tamam bulacak, müjdeleyici tevhit olarak insanlara zâhir olacaktır.*” O gece dünyadaki putlar tersine çevrildi. Kıtık içindeki halk o geceden sonra rahata erdi. Yeryüzü yeşerdi, ağaçlar meyveye durdu ve insanlar Mekke'ye gelmeye başladı. Annesinin Resulullah'a hamile kaldığı geceye “*Fetih ve bolluk yılı*” adı verildi. Peygamber Efendimizin yaratılacağı temiz nutfeye annesi Âmine'ye intikal ettiğinde melekût ve ceberut âleminde şöyle seslenildi,

“Kutsal yerlere güzel kokular sürün, şerefli mekânları temizleyin, seccade döşeyin, Hz Muhammed Âmine'nin karnına intikal etti.”

Şimdi bu anlatımlar ışığında baktığımızda Regaip kandilinin Hz Muhammed efendimizin annesinin karnına düştükten sonra Nur-u Muhammediyenin varlık olan kendi tafsilatıyla tevhit olduğunu anlayabiliyoruz. Bu hadisenin bizlerin idrakinde de gerçekleşmesi gerekir ki tevhide, kendi varlığımızda doğuralım. Çünkü kul, gördüğü, işittiği, zikri, fikri, sevgisi Rabbi olandır ve bu Rabbe kendimizden arif olmak olup ancak Cenabı Resulullah efendimizin ahlakıyla ahlaklanıp, irfâniyetiyle ziynetlenmekle mümkündür. Regaip kandili Recep ayında kutlanmaktadır ve Regaip Regabe kökünden gelmektedir. Regabe, kelime olarak, herhangi bir şeyi istemek ve onu elde etmek için çaba sarf etmek demektir ki diğer anlamı ise gaybın anahtarının verilmesidir. Bizde, Mevlid kandilinde gerçekleşen doğumun neticesinde esfelden alaya, insanlığımıza ulaştıracak olana talebimiz olması gerektiği kanaati gerçekleşir. Mürşid-i Kamil'de gördüğümüz tevhide boyanmayı talep ederiz.

Gönlümüz, gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kâmil'i, Damperli İbrahim, Halil İbrahim Baki Hz. ile beraberdir. Üzerimizdeki Nur-unun bizi aydınlatması, gönlümüzdeki yanan kandil oluşu, daimi olsun.

Allah Allah

